

DE STER

Nr. 7 · Juli 1968 · 68e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN DELBERT L. STAPLEY, van de Raad der Twaalfen

In Zijn oneindige wijsheid en Zijn bekommernis om de gehele mensheid heeft Jezus ons een visioen getoond waarin wij een glimpje opvangen van het hemelse huis en de woningen die daarin voor ons bereid worden. Ieder van ons bouwt onafwendbaar aan een eeuwig tehuis, de woning die wij zullen bezitten in ons toekomstig eeuwig leven.

Het is alle moeite die wij kunnen opbrengen waard om de hoogste graad van heerlijkheid te bereiken — een belofte die slechts aan de getrouwen gegeven is. Wij zijn niet zonder goddelijke leringen aangaande de wijze waarop wij deze verheerlijkte staat kunnen bereiken.

Diegene die een waarachtige geestelijke instelling heeft, vindt vreugde, geluk en het ware doel in de goddelijke beginselen, zoals gebed, nederigheid, onzelfzuchtige dienstverlening, vriendelijkheid, deugd, kuisheid, gehoorzaamheid aan de wil en de wetten van God, ongeveinsde liefde, zieloedel, eerbied voor hetgeen gewijd en heilig is — kortom, al die eigenschappen die wij ons volgens Gods wil eigen moeten maken en in praktijk moeten brengen in ons sterfelijk bestaan hier op aarde. Wij kunnen ze nooit allemaal leren kennen in ons korte sterfelijk bestaan, maar als wij de beginselen toepassen die wij kennen, zullen wij gesterkt worden om op verstandige wijze die woning te bouwen, die beantwoorden zal aan de vereisten van het eeuwige leven.

INHOUD

Uitspraken en gedachten. Door President David O. McKay . . .	223
De tijd van de Lamanieten. Door Lynn M. Roundy . . .	225
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over eerbied. Door John H. Vandenberg	236
Van de research-redacteur . . .	246

Zusters Hulpvereniging Het heerlijke doel van de vrouw. Door Harold B. Lee . . .	231
--	-----

Zondagsschool Gebruik de Schrifturen. Door Lowell L. Bennion	234
--	-----

Voor de jeugd van de Kerk OOV: Ervoor en erna. Door Florence S. Jacobsen	238
Tragedie of bestemming. Door Spencer W. Kimball	240

Genealogie Een kind van God	244
---	-----

De kleine Ster Jiro en een droom. Door Bernadine Beatie	41
Het spookachtige vuur van de Zuidpool. Door Alma C. Denny	44
De kieselsteenzoeker. Door Solveig Paulson Russel	45
Plezier met een kartonnen doos	48

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Juli · Nr. 7 · 68e Jaargang

Redacteur:

Dele R. Curtis, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending.

Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Onze prachtige foto op de omslag werd door Konrad Bär
(Ulm, Duitsland) genomen.

Uitspraken en gedachten

VAN PRESIDENT
DAVID O. McKAY

Als u het hoogste succes en de grootste innerlijke tevredenheid wilt verkrijgen, breng dan in uw dagelijkse omgang met anderen idealen van het Evangelie van Jezus Christus in praktijk.

*

Wat u ook tot uw beroep gekozen moogt hebben, doe uw best om er in uit te blinken.

*

Wat een mens werkelijk in zijn hart gelooft is hetgeen hij werkelijk denkt. Wat hij werkelijk denkt is datgene waar hij naar leeft.

*

Mensen kunnen hun idealen niet overtreffen. Zij schieten er vaak aan te kort, maar overtreffen kunnen zij ze nooit.

*

Met geheel mijn hart zeg ik u dat nuttigheid, genoeg, vreugde en geluk in dit leven voortkomen uit het opvolgen van Christus' vermaning om eerst Zijn koninkrijk te zoeken.

*

Wanneer de mensen die zich christenen noemen zich strijdlustig scharen achter de leider die zij de Koning der wereld noemen, wanneer zij Zijn morele en geestelijke leringen aanvaarden als feiten en niet als theorieën, wanneer zij vriendelijkheid en hulpvaardigheid jegens anderen in de plaats stellen van zelfzuchtigheid, wanneer zij agressief de beginselen van waarachtige vrijheid verdedigen, dan kunnen wij mischien beginnen de hoop te verwezenlijken dat het kwaad vernietigd kan worden, rechtvaardigheid zal kunnen zetelen in de harten der mensen, en eerlijke verhoudingen in de maatschappij de overhand zullen krijgen. Eerst dan, en niet eerder, zullen de koninkrijken van deze wereld het koninkrijk van onze God worden.

*

Het is waar dat zelfbehoud de eerste wet der natuur is, maar het is geen wet van geestelijke groei. Wie zich laat regeren door zelfzucht en hartstocht houdt zijn ziel in slavernij gevangen, maar wie, in de ma-

jesteit van geestelijke kracht, zijn fysieke neigingen en verlangens en zijn bezittingen aanwendt om meer verheven zaken te dienen dan persoonlijke bevrediging en eigen gerief, doet de eerste stap tot een gelukkig en nuttig leven.

*

Een actief, oprecht geloof in de fundamentele leringen van Jezus van Nazareth is wat de wereld het meest nodig heeft. Het feit dat velen deze waarheid verwerpen is reden te meer voor oprechte gelovigen om haar te moeten verkondigen.

*

De mens heeft een hernieuwde toewijding aan de beginselen van onzelfzuchtigheid nodig. Er zal nooit vrede of vrijheid in de wereld komen zolang de mens alleen voor zichzelf leeft.

*

Gehoorzaamheid aan Christus en Zijn wetten brengt leven en eeuwig leven.

*

Wij kunnen niet waarlijk geloven dat wij kinderen Gods zijn en dat God bestaat, zonder dat wij eveneens geloven in de uiteindelijke zege van de waarheid, verkondigd in het Evangelie van Jezus Christus.

*

Als u wilt leven in overeenstemming met de nederige beginselen onder de verbonden die u aan de waterkant heeft gesloten, en die u nadien in de avondmaalsvergaderingen heeft gesloten, en die velen uwer in het huis Gods hebben aangegaan, zult u een nobele zending vervullen en zal God u belonen.

*

Het is de roeping van de Kerk om de waarheid van het herstelde Evangelie te verkondigen, de maatschappij te verheffen, opdat de mensen in vriendschap met elkaar om zullen gaan, en om in onze gemeenschap een gezond milieu te scheppen waarin onze kinderen de kracht mogen vinden om verleiding te weerstaan, en een aansporing om te streven naar culturele en geestelijke prestaties.

Het herstelde Evangelie is een rationele filosofie die de mensen leert hoe ze gelukkig kunnen worden in dit leven en in het leven hierna.

*

Moge God ons helpen om trouw te blijven aan onze verantwoordelijkheden en onze roeping, en in het bijzonder aan de verantwoordelijkheid die wij dragen als vaders en moeders van de kinderen van Zion — hemelse schatten die ons zijn geschenken.

*

Men kan nooit zijn karakter ontwikkelen door te zwichten voor het kwade. Kracht komt voort uit het weerstaan ervan.

*

In de natuur geldt de wet van natuurlijke selectie: de sterkste blijft leven. Gods wet is: Gebruik uw persoonlijke macht en bezittingen voor de vooruitgang en het geluk van anderen.

*

Voor de leden van de herstelde Kerk is het huwelijk een goddelijke verordening en, als het wordt geleid door verstandig ouderschap, tevens de zekerste en veiligste manier ter verbetering van het mensdom. Het huwelijk is geen formaliteit waaraan lichthartig kan worden voldaan, om dan naar willekeur te worden beëindigd, noch een verbintenis die kan worden ontbonden zodra de eerste moeilijkheid zich voordoet.

*

God dient het middelpunt van ons leven en het leven van allen ter wereld te zijn.

*

Omgeving en milieu alleen kunnen geen mannelijkheid voortbrengen. De levensdeugden komen van binnen uit.

*

De juiste gedachten en gevoelens, mits op de voorgrond gehouden, leiden onafwendbaar tot de juiste daden.

*

De knapste jongeman en het mooiste meisje kunnen hun schoonheid bederven door een gemelijke, humeurige aard of door ontevredenheid in hun ziel te koesteren.

De geschiedenis van de indianen van San Blas en de Kerk gaat voor het grootste deel een tiental jaren terug. Het eerste contact met het San Blas-, of Cuna-volk kwam tot stand in de barakken van de U. S. Armed Forces in de Panamakanaal-zone. De indianen werken er als kok en als schoonmaker. In deze barakken vonden de zendingen honderden jongemannen, vijftien jaar en ouder, die een natuurlijke interesse in de Kerk schenen te hebben. Velen werden onderwezen en gedoopt en drukten het verlangen uit dat het Evangelie aan hun familie onderwezen zou worden. Toen er naar hun ouders gevraagd werd, vertelden de indianen over de San Blas-eilanden. Zij legden uit dat voor de Atlantische kust van Panama, tussen Colón en de grens van Panama—Columbia, een groep van 30 000 volbloed indianen woonden op ongeveer 60 kleine koraaleilanden.

Bij het horen hiervan kregen de zendingen steeds meer interesse in het Cuna-volk totdat ze uiteindelijk een bezoek aan die eilanden gingen brengen. Zij vonden het volk vriendelijk en bijzonder ontvankelijk voor hun boodschap.

Dit moedigde de zendingen aan om terug te komen, regelmatig met het vliegtuig vanaf het vasteland, om met hen op hun boerderijen te werken en om de mannen

achter waaraan ze hem zouden kunnen herinneren. Dat symbool was een kruis. Tegenwoordig ontkennen vele van de oude mannen dat Ibeorgum Christus was, maar dikwijls wanneer we het schilderij van Arnold Friberg lieten zien, voorstellende het bezoek van Christus aan Amerika, waren de eerste woorden die de mensen spraken „Ibeorgum!“

De ouderlingen bleven komen en onderwijzen en ze beloofden dat er eens blijvende zendingen bij de eilandbewoners zouden komen. Die dag liet lang op zich wachten, maar uiteindelijk na een tiental jaren van wachten tekende de Panamese regering de papieren en de deuren werden voor het San Blas-volk geopend. In september 1965 was de weg vrij om de boodschap van het Evangelie te herstellen onder de Lamanieten in Panama.

In september maakte Teddy Brewerton, de juist be-

LYNN M. ROUNDY

DE TIJD VAN DE LAMANIETEN

van het dorp tijdens hun stamvergaderingen of bijeenkomsten in de avond te onderwijzen. De zendingen onderwezen met behulp van de indiaanse leden als vertaler het verhaal van het Boek van Mormon, dat parallel loopt met hun geschiedenis — een geschiedenis vol verhalen van grote profeten en van één in het bijzonder, die zei rechtstreeks uit de hemel gekomen te zijn. Hij was bekend als Ibeorgum en onderwees de mensen elkaar lief te hebben, hun naasten te helpen, gelukkig te zijn, gewassen te planten, hoe ze medicijnen moesten maken en ook genas hij de zieken. Hij bleef slechts kort bij de indianen en toen de tijd kwam dat hij hen ging verlaten liet hij bij de mensen symbolen

Duidelijk zichtbaar is de Hebreeuwse neus bij deze Lamanitische vrouw. De oorringen zijn f 540,— per paar waard en de neusring maakt deel uit van de Cuna volksdracht.

noemde president van de Midden-Amerikaanse Zending, een speciale reis naar de eilanden om toestemming te vragen voor de zendingen om op de eilanden te wonen en te onderwijzen. Ustupu, het grootste eiland werd als woonplaats voor de eerste ouderlingen uitgekozen en toen president Brewerton sprak tijdens een vergadering op dat eiland en de verlangens en de doelstellingen van de Kerk uitlegde, kreeg hij een geestdriftig applaus. De „cacique“, die een van de drie hoge opperhoofden van het eiland was, stond op en verwelkomde de Kerk officieel op San Blas.

Begin oktober begonnen vier zendingen, de ouderlingen Lloyd Baker, Leslie Webb, David Sumens en Steve Hale hun bekeringswerk in Ustupu. Na slechts een korte tijd was het duidelijk dat het succes groot genoeg was om te rechtvaardigen dat er ook op een ander eiland begonnen zou worden. In november liet president Brewerton de ouderlingen Steve Hale en Lynn Roundy weten dat ze in januari zouden beginnen op Carti Tupile, een betrekkelijk klein eiland, maar het was gekozen boven de andere door het verlangen, naar de bewoners van dat eiland om zendingen. Toen ik mijn eerste bezoek bracht aan Carti in juni 1965, kregen we een standje van de eerste „sahila“ of opperhoofd, omdat we zo laat waren gekomen en hij bracht ons daarna naar een kant van het kleine eiland en zei: „Hier zullen we jullie huis bouwen.“ Wij zijn altijd zeer goed ontvangen in Carti en de mensen waren zeer blij toen mijn collega, ouderling Steve Hale en ik op 6 januari 1966 aankwamen om er ons blijvend te vestigen.

De eerste zes weken woonden we in een „chosa“ of een bamboehut met een rieten dak die door de Panamese „republikeinse partij“ gebruikt werd voor vergaderingen. Daarna verhuisden we naar de bovenste verdieping van een stenen huis. Daar hadden we ons woonverblijf en een kleine kapel.

De mensen van Carti Tupile hadden lang op de Kerk gewacht en toen die uiteindelijk kwam, verdeden zij geen tijd om er dieper op in te gaan. Toen de eerste avondmaalsvergadering gehouden werd, waren er zes mensen bij aanwezig. De week daarop waren er 82 en daarna een gemiddelde van 75. Voor onze OOV kregen we er meer dan 100.

Wij als zendingen hoefden er nooit op uit te gaan om mensen te zoeken om te onderwijzen — zij kwamen naar ons. Er waren altijd jonge mensen in de kapel, die er tijdschriften van de Kerk kwamen lezen en een vraag die zij ons altijd stelden was: „Wanneer kunnen we gedoopt worden?“

Praktisch iedereen was in de Kerk geïnteresseerd en spoedig zagen we de vruchten van ons werk en de getuigenis van de Heilige Geest. Op 4 februari 1966 werd er geschiedenis in de Kerk gemaakt toen er twaalf jonge mannen van Carti gedoopt werden die de eerste dopelingen van de republiek Panama werden. Door de Kerk was er zo'n verandering in hun leven en gewoonten gekomen dat zij als vanzelfsprekend als zendingen voor hun familie waren die ons al spoedig vroegen om hen te bezoeken. Aan het einde van de eerste les vroegen we of we terug mochten komen om de lessen voort

De bevolking van Sasardi Mulatupo heeft een kapel voor de Kerk in vijf dagen gebouwd voor een bedrag van f 3,76. De kapel biedt plaats aan meer dan 200 mensen; de kapel is voorzien van zendingenverblijven.

te zetten. De vrouw des huizes antwoordde: „Uw woorden hebben ons zo geboid dat we alles over deze Kerk zo spoedig mogelijk willen leren; dus als u vanavond weer kunt komen, zullen we klaar zijn.“ Dit is kenmerkend voor de interesse die deze mensen in het Evangelie hebben en dit verlangen om te leren leidde eenenvijftig mensen naar het water om gedoopt te worden, alleen al in de maanden februari en maart.

Veel van de traditionele legenden van de Cuna's zijn bijna gelijk aan het geloof van de heiligen der laatste dagen. De indianen verhalen van vele grote profeten onder hun eigen volk die hun rechtvaardigheid onderwezen. Zij geloofden in zowel goede als kwade geesten. Zij geloven dat God een mens is zoals wij en dat slechts de beste indianen die volgens de leringen van de profeten leven bij hem zullen terugkeren.

Mijn collega en ik waren in de gelegenheid een indiaanse begrafenis bij te wonen die leidde tot een interessant aspect van het geloof van de Cuna's. Een klein kind was heengegaan en volgens de gewoonte ging het gezin naar de begraafplaats bij de rivier om rijst en „chicha“ een maïsdrank klaar te maken om aan vrienden en familie te geven die hun opwachting kwamen maken. Tegen half acht in de ochtend arriveerden we bij de begraafplaats, die bestond uit tientallen rieten hutten die als bescherming voor de graven dienden. We vonden onze weg naar de hut waar het kind opgebaard lag en de familie bijelkaar kwam. De mannen waren druk met het schoonmaken van de beschutting en het treffen van voorbereidingen voor de te komen gasten. De vrouwen zaten in een cirkel om het kind, dat in een hamgat lag omwonden met repen stof, heen. De moeder zong over hoe de familie voortdurend zou denken aan het overleden kind.

Al van het begin af was ik verrast en bijna geschokt over de mentale houding die iedereen tentoonspreidde. In plaats van verdrietig te zijn schenen de ouders en de naaste familie van het meisje *gelukkig* te zijn. Iedereen glimlachte en lachte zelfs. De vader begroette ons met een brede glimlach en zag er in het geheel niet treurig uit. Het was totaal anders dan de begrafenis die ik bijgewoond had en uit nieuwsgierigheid vroeg ik aan Luisito Stocel, onze tolk, wat de indianen geloofden wat betreft de dood en speciaal de dood van jonge kinderen. Dit was zijn fascinerende antwoord: „Wanneer een jong kind sterft, wordt het volgens het indiaanse geloof niet gestraft. Het gaat meteen van de aarde naar de hemel. De reden hiervoor is dat de indianen geloven dat een kind goed niet van kwaad kan onderscheiden en niet gestraft kan worden voor iets wat hij niet weet.“ Dat was zeer interessant en het verklaarde de reden waarom de familie er bijna blij had uitgezien bij de dood van het kleine meisje. Waarom zouden zij niet blij zijn met de kennis dat zij bij God gingen wonen? Het herinnerde mij aan de vele malen in het Boek van Mormon, waar, na een slag waar velen gedood werden, de Nephieten bijna blijdschap voelden bij het verlies van degenen waar ze van hielden, omdat ze wisten dat tengevolge van hun rechtvaardigheid, deze doden spoe-

dig bij God zouden zijn. Het herinnerde mij ook aan mormoonse leringen over het niet verantwoordelijk zijn van kleine kinderen en hoe zij zalig worden door de verzoening van Christus. Geloof zoals dit heeft ertoe bijgedragen om het volk van San Blas te laten zien dat wat wij te bieden hebben in feite hetzelfde Evangelie is als dat wat zij zo lang geleden hadden.

Onze indiaanse leden zijn zeer trouw en zij hongerden naar kennis. Onze tolk, Luisito Stocel, die op dat moment een 19 jaar oude bekeerling was, bewees zijn onschatbare diensten aan ons bij het onderwijzen van zijn volk en zonder zijn hulp zouden we lang niet zo ver gekomen zijn. Hij had onzelfzuchtig zijn gehele inspanning gegeven aan God, zijn tijd, zijn vele talenten en zijn prachtige getuigenis. Hij was als een derde collega voor ons, die bijna al onze lessen van het Spaans in het inheemse dialect vertaalde. Ik heb nooit een jongen met zo'n geloofsijver, liefde voor God en enthousiasme voor de Kerk gezien. Zijn daden zouden een voorbeeld kunnen zijn voor alle heiligen der laatste dagen en een getuigenis voor degenen die twijfelen om mee te doen aan de opbouw van het koninkrijk.

Het is maar een voorbeeld tot wat deze jonge mensen in staat zijn wanneer hun leven in de juiste banen geleid wordt. Zal de jeugd van Zion dralen? Niet de indiaanse jeugd. Zij hebben honderden jaren zonder het Evangelie moeten doen en nu zij het weer hebben laten zij het zich niet afnemen.

Voor de indianen is het verleden een donkere nacht geweest waarin de waarheid niet gevonden kon worden; het heden de dageraad voor een nieuw tijdperk; en de toekomst is een belofte van het komen van de meest heldere zonnestralen, die de volheid van het Evangelie met zich meebrengen. Er zijn 60 eilanden waar geen zendingen zijn en op ieder ervan zijn vele mensen die ergens op wachten. Misschien beseffen ze het zelf niet, maar in hun binnenste wacht er iets.

Tijdens de tweede helft van april 1966 hoorden we dat de sahila van „Akuatupu“ of Rotseiland onder de mormonen had gehoord en dat hij met de zendingen wilde spreken. Op een dag bezochten mijn collega ouderling Gregory Robinson en ik hem. We vertrokken vroeg in de ochtend per motorkano en toen we aankwamen kwam de sahila ons tegemoet om ons te begroeten en ons te vragen waarom we gekomen waren. We legden uit dat we op zijn verzoek gekomen waren. Hij zei dat hij zo'n verzoek nooit gedaan had, dat er een fout begaan was en dat hij in feite niets met Amerikanen te maken wilde hebben. Hij had de veranderingen gezien door de zogenaamde „beschaving“ en wilde niets te maken hebben met „ontwikkelde“ mensen. Hij stelde dat, zolang hij sahila geweest was en zolang hij sahila zou blijven, hij geen invloed van buitenaf het leven van zijn mensen had laten en zou laten veranderen. We vertelden dat de vergissing ons erg speet en dat we zijn mensen niet lastig wilden vallen als zij niet geïnteresseerd waren, maar dat we de reis wel betekenisvol zouden willen laten zijn door uit te leggen wie we waren en wat we te bieden hadden. Hij gaf toe aan

De Cuna begraafplaats op de oever van de rivier op het hoofdeiland, waar de doden bijgezet worden in kleine hutjes voor bescherming tegen de regenbuien.

Twee jonge vrouwen van de Cuna stam. Kort haar is een gebruikelijk verschijnsel na het Inwijdingsfeest. Op de achtergrond, het eiland Ustupu, het is het grootste met ongeveer 2.700 inwoners.

De zendelingen geven de evangelielessen aan een Cuna gezin in hun kleine „choza“. Vele mensen hebben naar de boodschap geluisterd en het Evangelie aangenomen.

dit verzoek en stemde erin toe ons iets van het Boek van Mormon te laten vertellen. Tegen deze tijd hadden velen van de 170 inwoners van het eiland zich in de vergaderruimte verzameld en begonnen wij aan ons verhaal. Allereerst spraken wij over de rijke geschiedenis die de indianen eens hadden. Wij legden hen uit dat hun vroegere leiders de geschiedenis nooit opschreven, maar het mondeling doorgaven. Zelfs al had de indiaan een groot vermogen om te onthouden; iedere generatie verloor of veranderde delen van deze eens volmaakte leringen. Deze veranderingen gingen voort eeuwenlang, tot vandaag de verschillende sahila's verschillende dingen over hun voorvaders gelooven. Daarna gingen we door met een uitleg van het Boek van Mormon en de binding ervan met de indianen. Toen wij over de oude indiaanse profeten spraken en de tradities van de Cuna's zei een van de woordvoerders van het dorp terwijl hij diep nadacht: „Deze jonge vreemdeling weet meer van onze geschiedenis dan onze eigen vrouwen. Hij moet de waarheid spreken en ik ben erg blij dat hij vandaag gekomen is.“ Toen wij onze uitleg hadden besloten vroegen we de sahila of hij dat indiaanse geschiedenisboek wilde hebben en hij antwoordde: „Het zou een grote eer voor mij zijn om het boek waarvan u sprak te bezitten.“

Voor onze les begon had hij veel mensen weggestuurd, maar bij het besluit van onze boodschap vroeg de sahila wanneer we terug konden komen om hem meer te vertellen zodat hij er voor kon zorgen dat al de mensen uit het dorp aanwezig zouden zijn voor de les. Voordat wij gingen vroeg hij ons een lied over God te zingen en daarna ging hij persoonlijk met ons mee om het eiland te laten zien.

Een paar dagen later stuurde deze sahila een brief aan zijn vriend om Carti Tupile, waarin hij ons vroeg om ons bezoek aan hem de volgende week niet te vergeten en hij voegde er aan toe dat het dorp had besloten een huis te bouwen voor ons om te gebruiken. Het opperhoofd wist het niet, maar hij wachtte op ons en de hand van de Heer leidde ons naar zijn huis. Ons grote succes gaf ons in om naar meer eilanden te gaan om het Evangelie aan meer mensen uit te dragen. Na overweging en gebed werd besloten om naar Ailigandi, het op een na grootste eiland te gaan. Ouderling Floyd Baum werd mijn collega en na twee dagen gevast en gebeden te hebben, kwamen we in vergadering bijeen om toestemming voor een gemeente van de Kerk op dat eiland te krijgen. Iedereen was er voor 100% voor en niet een uitte zich negatief over de komst van de mormonen. Afspraken werden gemaakt en aan het dorp werd gezegd dat we een week later terug zouden komen met alles wat er voor een gemeente nodig was. Bij onze aankomst zeven dagen later, vertelde de sahila ons dat zijn volk niet langer wenste dat de mormonen een kerk op het eiland zouden bouwen. De bestaande, stevig gestigde kerk was erop uit geweest om te proberen de mormonen zwart te maken en hadden in zoverre succes dat we bijna zonder uitzondering geweerd werden. We verlieten verdrietig het eiland met de hoop dat op een dag de mensen de Kerk zouden zien zoals die werkelijk

is. Ten gevolge van deze ontwikkeling hadden ouderling Baum en ik geen huis meer maar spoedig vestigden we ons op een nieuwe plaats, Sasardi-Mulatupa, een groot eiland met ongeveer 1000 inwoners, aan het uiterste zuiden van de San Blas-archipel. Met Ustupu als thuishaven, brachten we een onderzoeksbezoek aan het eiland en waren verrast dat de mensen van onze aankomst op de hoogte waren door een vooruitgekomen boodschapper en zeer onverkijkelijk waren voor ons verlangen om er te wonen. Na volledig geaccepteerd te zijn door de leiders van het eiland, gingen we weg om de nodige materialen te halen om een gemeente te beginnen. Bij onze terugkomst sloten we onmiddellijk vriendschap met twee indiaanse onderwijzers, die ons vriendelijk de helft van hun kleine hut aanboden om er tijdelijk te verblijven. Toen onze benodigdheden aankwamen, opende het dorp haar theater als ons huis en werden de films in een niet gebruikte kathedraal gedraaid. De mannen van het dorp begonnen met de bouw van passende woonruimte voor ons en een kapel waaraan de gehele bevolking meehielp bouwen van witte rotan en palmladeren. Het nam vijf dagen in beslag totdat het klaar was en het kostte de Kerk f 3,76 aan bouw materiaal.

Alhoewel we geen leden hadden werden onze dagelijkse vergaderingen goed bezocht door geïnteresseerde dorpeligen. Op zondag was de opkomst gemiddeld 130, bij het koorzingen 150 en bij de OOV meer dan 200. Ook hadden we een groep die te vergelijken was met ons jeugdwerk en een actieve groep van 60 vrouwen, zelfondersteunend en met zelfbestuur die de basis vormde voor een toekomstige ZHV. De mogelijkheden deden ons verbasd staan en al konden we geen full-time vertaler te pakken krijgen, toch waren we in staat om verscheidene gezinnen en vele jonge Spaans sprekende gezinshoofden te onderwijzen. De toekomst zag er inderdaad rooskleurig uit en we hadden goede hoop op grote groei en vooruitgang.

Net toen het werk fijn liep, waren de indiaanse tradities oorzaak van tragische resultaten. Reeds eeuwen eerde het Cuna- volk het puberteitsfeest, dat het „Inna” — of „Chica” — feest genoemd wordt, als heilig. Chica is een drank gemaakt van maïs en suikerrietsap dat enige dagen moet gisten voordat het gedronken kan worden bij het feest van het overgaan van kind naar jonge vrouw.

Hoewel de „chica” tegen het Woord van Wijsheid is, hadden we nooit de traditie openlijk veroordeeld, maar deze leer bewaard voor kleine geïnteresseerde groepen. Deze keer echter wilden we het verlangen van de Heer aan het gehele dorp laten weten. Onder de invloed van de Heilige Geest vastten en baden wij voordat we naar de vergadering gingen en we waren ons er wel van bewust dat de mogelijkheid van het verwerpen van onze woorden tot de consequenties behoorde.

Mijn collega noch ik spraken het Cuna dialect vloeiend en toch stond ik voor de mensen uit het dorp en sprak duidelijk tot hen voor meer dan een uur. De Geest

De Cuna's houden van lachen.

De schrijver, ouderling Lynn M. Roundy, met een jong Cuna meisje.

„Visdag“, de vrouwen van San Blas ruilen cocosnoten tegen vis. Vis vormt de hoofdschotel van hun maaltijd.

Ouderling Gregory A. Robinson doopt een jonge Cuna vrouw in een rivier bij Carti Tupile.

van de Heer was aanwezig maar de leiders van het eiland hoorden Zijn fluistering niet. De volgende dag was de steen aan het rollen gebracht die tot de verdrijving van de zendelingen van het eiland zou leiden. Onze woorden werden begrepen als een ontkennen van hun heilige oude tradities en ter verdediging van hun „religie“ gaven de twee leiders ons het ultimatum het Woord van Wijsheid te beperken of het eiland te verlaten. Wij konden maar een kant op, niet in staat om een van onze basis-leringen te verloochenen. De volgende avond werden we voor de vergadering geroepen en werd ons een laatste kans gegeven en bij onze weigering gaf het opperhoofd ons de tijd tot de volgende middag om het eiland te verlaten. Daar wij veel van de mensen daar waren gaan houden waren we in het diepst van onze ziel verdrietig over hetgeen voorgeval-

len was, speciaal omdat we wisten dat er honderden mensen waren die het niet eens waren met het besluit van de regerende hoofdlieden. Na onze eigendommen ingepakt of verkocht te hebben vertrokken we van het eiland terwijl we honderden dorpelingen passeerden die, zowel jong als oud, met betraande wangen zich afvroegen waarom hun goede vrienden weggingen. Ook onze gezichten waren door wroeging vertrokken en toen een van de trouwere vrouwen haar lieflijke kleine meisje naar ons toebracht om ons de hand te schudden, vulden onze ogen zich ook met tranen die er niet eerder uit verdwenen voordat we een heel eind op weg naar Ustupu waren.

Onze liefde voor de mensen bracht ons ertoe om dikwijls voor de mensen van dit koraaleiland te bidden en het blijkt dat onze gebeden niet voor niets zijn geweest want op het ogenblik willen de mensen daar dat de zendelingen weer terugkomen en willen zij andere leiders nemen indien dit nodig mocht zijn. Onze grootste hoop is, dat het Evangelie weer naar dat eiland toegebracht zal worden en uitgedragen zal worden over alle eilanden langs de kust van San Blas.

De Heer heeft deze mensen voorbereid en heeft hen afgescheiden gehouden van de wereld om bepaalde redenen en nu worden Zijn bedoelingen duidelijk gemaakt. Natuurlijk zijn er problemen geweest en die zullen er altijd, zijn, omdat Satan probeert om zijn koninkrijk te behouden, maar al zijn inspanning zal voor niets zijn want de Heer is klaar. De problemen die wij in de toekomst zullen hebben zullen als mierenheuvels zijn in vergelijking met de bergen die Satan op zijn pad zal tegenkomen.

Onlangs, toen president Brewerton van onze teleurstellingen en moeilijkheden hoorde, zei hij dat niet Satan, of welke verzettende macht dan ook, het werk zou kunnen tegenhouden, maar dat het eerder een vermomde zegening zou zijn. Sindsdien zijn zijn woorden op ieder ogenblik uitgekomen. De Heer heeft het Evangelie bij de Cuna-indianen hersteld en van die tijd af is de „Tijd van de Lamanieten“ aangebroken. ○

Een Cuna „sahila“ (opperhoofd) en de medicijnman, Manibinigdiguna (zijn naam) van het eiland Sardi. Mulatupu.

Het heerlijke doel van de vrouw

DOOR OUDERLING HAROLD B. LEE van de Raad der Twaalven

Onderwijs de kinderen

In een brief aan de Kerk, gericht tot de Kerk door president Brigham Young en zijn raadgevers John W. Young en Daniel H. Wells, net zes weken voor zijn dood in 1877, zei hij enige belangrijke dingen.

„Onder de vele plichten die op ons neerkomen, is er geen enkele die meer nauwkeurige en voortdurende aandacht verdient dan de opvoeding van onze kinderen. Zij zijn talrijk en zullen, mits behoorlijk opgeleid, een grote zegen worden voor de bewoners van de aarde. Ouders dienen de tijd te nemen — zo niet iedere dag, dan toch zo dikwijls als zij kunnen, en zij dienen niet te veel dagen voorbij te laten gaan — om hun gezinnen bij elkaar te roepen en hen te ondervragen wat betreft hun vrienden en kennissen, hun woorden, daden, enz. en hen de beginselen van het Evangelie te onderwijzen. Zij dienen hen regelmatig naar dag- en zondagsscholen te sturen en hun iedere faciliteit te verschaffen tot het verkrijgen van een grondige en degelijke ontwikkeling, vooral wat betreft de beginselen van het Evangelie en de geschiedenis van de Kerk.“

President Joseph F. Smith, nadat hij de eis van de Heer om de kinderen te onderwijzen had aangehaald, die u vindt in afdeling 68 van de Leer en Verbonden, zei:

„En als de ouders dit niet doen en hun kinderen afdwalen en zich van de waarheid afkeren, dan heeft de Heer gezegd dat de zonde op het hoofd der ouders zal zijn. Het verlies van de kinderen zal ten laste gelegd worden van de ouders en zij zullen verantwoordelijk zijn voor hun afval en duisternis. Toen ik over dit onderwerp had nagedacht ben ik tot de slotsom gekomen . . . Ik geloof niet dat het voor mij mogelijk zou zijn om tot verhoging en heerlijkheid in het Koninkrijk van God te worden toegelaten als door mijn plichtsverzuim mijn kinderen in dit opzicht de kinderen der duisternis zouden worden . . . Mijn kinderen mogen zich niet en zullen zich niet met mijn toestemming afwenden. Ik zal met mijn kinderen pleiten; ik zal streven met al de macht die ik bezit om hen even loyaal en getrouw aan dit Evangelie te laten zijn als het voor mij mogelijk is om te zijn; want zonder hen allen in het Koninkrijk van God zou ik voelen dat mijn huisgezin niet volmaakt was.“ (Conference Report, april 1898.)

De rol van de moeder

Welnu, het belang van het onderwijzen van het Evangelie in het gezin werd uitgedrukt in deze openbaring in de eerste afdeling van de Leer en Verbonden, en vier belangrijke doeleinden van de herstelling van het Evangelie die in het bijzonder op het gezin slaan werden uitgedrukt:

1. Eveneens, opdat geloof op de aarde zou mogen vermeerderen; . . . En in zoverre zij dwaalden, dat het zou mogen worden bekendgemaakt; (L & V 1:21,25.)
2. En in zoverre zij wijsheid zochten, zij mochten worden onderricht; (L & V 1:26.)
3. En in zoverre zij zondigden, zij mochten worden gekastijd, opdat zij zich zouden bekeren; (L & V 1:27.)
4. En in zoverre zij ootmoedig waren, zij sterk mochten worden gemaakt, en van omhoog gezegend, en van tijd tot tijd kennis mochten ontvangen. (L & V 1:28.)

Welnu, de rol van de moeder bij dit noodzakelijke evangelieonderwijs thuis is heel duidelijk, en ik zal alleen gewag maken van enkele hoofdpunten met vier of vijf van wat mijns inziens de primaire verantwoordelijkheden van de moeder zijn.

Het eerste wat ik een moeder zou zeggen: Geef het niet op met de jongen of meisje in die onuitstaanbare fase van super-egoïsme die sommige tieners doormaken. Ik pleit met u voor deze jongens en deze meisjes. Geef het niet op met de jongen of meisje in dat onmogelijke stadium van onafhankelijkheid en veronachtzaming van familiediscipline. Geef het niet op met hem of haar wanneer zij een ergerlijke vertoning van onverantwoordelijkheid geven. De ik-weet-er-alles-van, zelfgenoegzame raad-overbodig, dat voor hem niet meer is dan het preken van een ouwette dat niet met de tijd meekan. Weten is niet genoeg — wij moeten toespelen. Gewilligheid is niet genoeg — wij moeten doen.

„Niets is erger dan uitgevoerde onwetendheid. Dwazen en wijzen zijn even onschadelijk. De half-dwazen en de half-wijzen, dat zijn de gevaarlijken.“ (Goethe)

Een hoogleraar moet eens gezegd hebben:

„Is het niet geweldig dat de Heer jonge mensen zo mooi en knap van uiterlijk heeft gemaakt, hoe zouden wij anders in deze wereld hun onzin kunnen verdragen?“

Onze kleinzoon is zendeling in de Noord-Britse Zen-

ding. Hij was er nog niet zo lang toen hij een interessante brief naar huis schreef waarin hij zei dat de raadgevingen van zijn ouders hem nu met grote kracht te binnenschoten. Het is als een boek op een plank, dat daar al negentien jaar heeft gestaan en dat hij nu voor het eerst ter hand heeft genomen en is gaan lezen. Dat is uw zoon en uw dochter. U denkt misschien dat zij niet luisteren, maar op een goede dag zal het misschien uw boek zijn dat zij oprapen en weer lezen wanneer zij er het meest behoefte aan hebben.

Tegengestelde machten

Er zijn machten die zich doen gelden nadat ouders al het mogelijke hebben gedaan om hun kinderen te onderwijzen. Zulk een macht beïnvloedde de jonge Alma die zich, te zamen met de zonen van Mosiah, opmaakte om het werk van hun grote vaders te vernietigen. De engel werd gestuurd, zoals u wel weet, en die heeft hem vermoedelijk zo grondig onder handen genomen, dat hij drie dagen en nachten als een dode terneer lag en de engel zei:

„... Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht; daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord.“ (Mosiah 27:14)

Zo was het ook met Nephi, wiens weerspannige broeders hem zochten te verdelen en hij sprak:

„Gij zijt haastig om ongerechtigheid te doen, doch traag om de Here uw God te gedenken. Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart gevoelloos geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen gevoelen; daarom heeft Hij tot u gesproken als met de stem des donders, die de aarde deed schudden, alsof ze ging splijten. (1 Nephi 17:45.)

En daarna ging Nephi verder:

... In de naam van de Almachtige God gebied ik u, mij niet aan te raken, want ik ben vervuld van de macht Gods, ja, deze verteert mijn vlees; en iedereen, die zijn handen aan mij zal slaan, zal verdorren als verdroogd riet; en hij zal als niets zijn tegenover de macht Gods, want God zal hem slaan. (1 Nephi 17:48.)

Stel vader aan het hoofd van het huizeigen

Ik zou zeggen dat de tweede rol bij de verantwoordelijkheid van de moeder is het stellen van vader aan het hoofd van het huizeigen. Dat is een verklaring van een beroemd rechter die zei te denken dat dit ten grondslag lag aan vele van de problemen in een delinquent gezin. Hoe gaat de moeder te werk? Er is eens gezegd dat kleine kinderen spoedig hun behoefte aan genegenheid ontgroeien, maar vaders nooit. Welnu, dat is de eerste manier om vader aan het hoofd van het gezin te stellen. Zelfs wanneer hij het niet verdient. Als hij het wel ver-

dient, geef hem een zoen, en als hij boos wordt, negeer hem. Laat hem links liggen. Maar geef hem nooit of te nimmer het gevoel dat hij niet wordt begrepen. Stel vader aan het hoofd van het gezin.

President Brigham Young zei:

„Ik weet dat jullie goede vrouwen geërgerd en geprikkeld worden door uw echtgenoten, en geen geduld meer kunnen opbrengen, en dikwijls met recht. Zij zijn niet altijd even attent voor u als zou moeten; maar als zij voor u zorgen en goed voor u zijn en u overigens billijk behandelen, blijf bij hen. Ik meen dat sommigen hebben onderwezen dat wij, zoals wij onze lichamen neerleggen, evenzo in de opstanding zullen verrijzen met al de belemmeringen en onvolmaaktheden die zij hier bezitten; en dat als een vrouw haar man niet liefheeft in deze staat, zij hem niet kan liefhebben in de volgende. Dit is niet waar. Degenen die de zegeningen bereiken van de eerste of celestiale opstanding zullen rein en volmaakt zijn, volmaakt van lichaam. Iedere man en vrouw die dit onbeschrijfelijke bereikt zal zo mooi zijn als de engelen die de troon van God omringen. (Journal of Discourses, deel 10, pag. 24.)

Welnu, zusters, schaaft uw echtgenoten bij, zo goed als u maar kunt, terwijl u hen hier heeft en hoop dan dat de Here het proces zal voortzetten aan de andere kant van de sluier.

Echtgenoten opwekken tot het eren van hun priesterschap

Nog een rol van de moeder is het opwekken van haar echtgenoot tot het eren van zijn priesterschap. U zult zich wel herinneren dat dit een gedeeltelijke aanhaling is van hetgeen de profeet Joseph zei tegen de vroegere Zusters Hulpvereniging. Uw echtgenoot bezit een sleutel tot de doeltreffende deur van een celestiaal thuis in alle eeuwigheid voor u en uw kinderen en tenzij u het priesterschap eert en verheerlijkt zullen u en uw gezin daaronder lijden, zelfs tot het verstoken zijn van dat celestiale huis samen met uw kinderen en zonder hem. Houdt uw familiegebed zelfs als u het initiatief moet nemen. Zorg zo mogelijk dat uw echtgenoot de leiding daarbij neemt. Zorg dat hij zijn priesterschapvergadering bijwoont, zorg dat hij gehoor geeft aan de oproep tot huisonderwijs, en daarnaast doet u al het mogelijke, liefdevol en geduldig, om hem helpen zijn plichten na te komen zodat u op een goede dag samen met hem en de kinderen door de tempel kunt gaan.

Roep de hulp in van het priesterschap

Vervolgens zou ik willen zeggen, roep de hulp in van het priesterschap om het hoofd te bieden aan voor u schijnbaar onoverkomelijke problemen. Er bestaat een neiging om de bisschop te omzellen — zij zeggen dat hij te dicht bij ons staat, of te jong en onervaren is, zij vrezen dat hij hun vertrouwen zal schenden — wat zomaar een uitvlucht zou kunnen zijn.

De bisschop beschikt zowel over alle machten van het priesterschap als over de hulpverenigingen, en als wij een poging zouden doen om onze eigen weg te bewandelen, zouden wij toch via de ringpresident bij

de bisschop terecht komen. Daarom is het dus tijdsverkwisting om de Algemene Autoriteiten te benaderen met voorbijzien van de bisschop en de ringpresident.

Ik kreeg een brief van een liefталig meisje, wier huwelijk ik enige jaren daarvoor had ingezegend en haar brief begon met problemen, en ik dacht hier hebben we een mislukt tempelhuwelijk.

„Er waren al meteen problemen. Wij hebben toen, en sindsdien geprobeerd na te gaan waarom dat zo was. Er was geen bepaald iets dat steeds aanleiding gaf tot onze moeilijkheden. Wij waren actief in de Kerk en bezochten onze vergaderingen; wij baden; wij betaalden onze tiende; wij kwamen regelmatig in de tempel. Wij hielden zo van elkaar en hadden zulke verwachtingen van ons huwelijk. Toen was ik in verwachting en ondanks onze overweldigende blijdschap bij het uitkijken naar dit kindje, werd de toestand zo slecht dat het volkomen hopeloos leek. Haast een jaar na ons trouwen wisten wij dat wij onmogelijk op die voet samen voort konden gaan en ik belde de bisschop, die tevens een vriend van ons was, en wij gingen naar hem toe. Wij hebben met zijn drieën gepraat — een beetje. Weet u, ik herinner mij niets bijzonders van het gesprek behalve de twijfelachtige bemoediging die hij aanbood door te zeggen dat hij en zijn vrouw een poosje na hun trouwen een moeilijke tijd hadden doorgemaakt. De gevolgtrekking was, wij hebben onze moeilijkheden opgelost, waarom jullie niet? Maar hoe dan ook, toen wij het kantoor van de bisschop verlieten, wisten we dat we het keerpunt hadden bereikt. Wij hadden het dieptepunt gehad en gingen nu omhoog. Wat er was gebeurd of waarom kan ik niet uitleggen, maar wij zijn toen omhoog gegaan en het is zo gebelevn.”

Omdat zij de weg van de bisschop hadden gevolgd.

Gezinsavonden

Ik vroeg een moeder van een gezin of zij gezinsavonden hielden, en zij schreef terug:

„Ik had een ernstige ziekte. Ik hoop dat dit niet ijdel klinkt, maar voor het eerst beseftte ik hoe belangrijk ik voor mijn kinderen was. Terwijl ik daar lag, onmachtig om voor hen te zorgen, en wetende dat — tenzij mijn hemelse Vader ingreep — mijn invloed op hen in dit leven afgelopen was, leken mij de uren, weken, maanden en jaren die voor mij lagen oneindig begeerlijk en kostbaar. Toen ben ik tot vele dingen besloten wat betreft het benutten van die tijd als die mij gegeven zou worden. Een ervan was om iedere avond de tijd te nemen om met de kinderen te lezen en te praten. Ik haal het niet helemaal, maar gewoonlijk brengen wij vijf avonden in de week een uurtje samen door. Behalve de andere dingen waar wij belangstelling voor hadden, heb ik het grootste deel van de kinderuitgave van het Boek van Mormon voorgelezen. Oorspronkelijk was dat mijn voorstel, maar dat bleef niet zo. Ik twijfel er niet aan of het is betekenisvol voor hen wanneer ik mijn achtjarig kind in zijn gebed hoor danken voor de profeten die de verslagen bijhielden of wanneer mijn vijfjarige zoon dankbaar is dat Nephi veilig met de getrouwen

naar de wildernis ontquam toen Laman en Lemuel hem wilden vermoorden.

Wij hebben ervaren dat iedere keer dat wij de gelegenheid krijgen onze kinderen te helpen groeien in hun liefde en begrip voor het Evangelie en de Vader die hen schiep, onze liefde voor elkaar ook groter wordt en onze gezinsband op een uiterst betekenisvolle manier wordt beïnvloed. Daarom is de gezinsavond voor ons van het hoogste belang.”

Welnu, jullie moeders van de Kerk, wij zijn bezig met de voorbereiding van sommige van de mooiste gezinslessen die ooit zijn voorbereid om door vaders en moeders thuis te worden onderwezen. Wij hebben 650.000 lesboeken gedrukt om in ieder gezin van de Kerk te worden geplaatst en waar dit gezinsavondlesboek niet bestudeerd wordt, loopt u een geweldige kans mis.

Moeders blij thuis het middelpunt

Tenslotte als laatste punt, laat de moeder in uw gezin het middelpunt blijven. Er is vandaag de dag een groot risico dat gezinnen uit elkaar gaan door de vele verleidingen voor de moeder om niet thuis te zijn als de leden van het gezin het huis verlaten of weer thuiskomen. Natuurlijk begrijp ik dat het voor sommige moeders nodig kan zijn om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin. Hier houd ik rekening mee, maar zelfs in zulke gevallen moeten ZHV-presidenten en bisschoppen er voor waken niet te kort te schieten bij het verlenen van alle denkbare hulp om het de moeder van kleine kinderen mogelijk te maken bij hen te zijn, zo mogelijk door het beramen van het juiste werk of de juiste werktijden. Dit alles ligt binnen het terrein van de samenwerking tussen ZHV en gezin.

Thuis — een dak boven een goede vrouw

Welnu, maar een paar eenvoudige suggesties wat de rol van de moeder thuis betreft. Als wij een omschrijving van het woord thuis zouden willen geven, zou ik willen zeggen, een thuis is een dak boven een goede vrouw. God geve de moeders van deze Kerk de krachtige invloed om volledig haar taak uit te oefenen en te zeggen zoals de oude patriotten, als u het zich herinnert: „Ik ben maar een enkeling, maar toch ben ik er een. Ik kan niet alles doen maar wel iets, en wat ik doen kan, zal ik bij de gratie Gods doen.” En een ander heeft het zo gesteld: „Geef wat u te geven hebt, u moeders. Misschien zal het beter zijn dan u zelfs op dit moment durft te denken dat het is.”

Dat de Heer u moge helpen dit te doen en in staat te zijn uw grote mogelijkheden als moeders der mensen waar te maken; scheppers te zijn van de goede sfeer thuis, waardoor u veel zult bijdragen tot de versterking van uw zoons en dochters die maar al te vlug aan uw invloedssfeer worden onttrokken. Moge u bouwen op dat sterke fundament en de moeders onder uw invloed onderwijzen hetzelfde te doen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

ZONDAGSSCHOOL

Gebruik de Schrifturen

DOOR LOWELL L. BENNION

„Onderzoek de Schriften: want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.“ (Johannes 5:39.)

Deze woorden van Jezus worden aangevuld met een zelfde advies van Paulus aan Timotheüs:

„Maar blijft gij in hetgeen gij geleerd hebt, en waar van u verzekering gedaan is, wetende, van wien gij het geleerd hebt;

En dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is.

Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is;

Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goede werk volmaaktelijk toegerust.“ (2 Timotheüs 3:14-17.)

Er zijn goede redenen waarom leraars van het Evangelie hun leerlingen tot de Schrifturen behoren te voeren. De Schrifturen zijn de enige gepubliceerde boeken over het mormonisme die een gezaghebbende bron vormen van de leer der Kerk. Geen andere boeken zijn door de Kerk aangenomen als kerkrechtelijke of standaardwerken.

Deze boeken werden geschreven door mannen van God — grote figuren zoals Amos, Jesaja, Jeremia, Paulus, Alma, Mormon, Moroni en de profeet Joseph Smith. Zij spreken tot ons rechtstreeks, direct, zeker en met gezag. Alleen de Schrifturen bevatten hetgeen bekend

is van het leven en de leringen van de leraar die onze Meester is en de Zoon van God. Zij geven ons de grondbeginselen van leven en zaligheid op een overvloedige en gevarieerde wijze.

De Schrifturen zijn levendig en interessant; vol grote en menselijke figuren, ontroerende en dramatische episodes, verhalen, gelijkenissen en incidenten, liederen, spreuken, geschiedkundige beschrijvingen, een paar liefdesgeschiedenissen, oorlog en vrede, haat en liefde en verheven idealisme. Welhaast iedere vorm van menselijke zwakheid en kracht wordt weergegeven in een taal die, voor het merendeel bekoorlijk, en veelal bezielend is.

In een tijd dat vele mensen toeschouwers, toehoorders en najagers van vermaak zijn geworden, zijn velen van ons eigen volk onbekend met de Schrifturen. Toch kunnen deze boeken avontuurlijk worden gemaakt voor jong en oud. Hier volgen enige voorstellen van manieren om leerlingen te betrekken bij het bestuderen en lezen van de Schrifturen.

Schriftlezing in de zondagsschool

(1) Zorg voor voldoende goedkope exemplaren van de standaardwerken zodat ieder lid van een klas (van gemiddelde grootte) er een kan gebruiken. Of laat ieder klaslid een exemplaar kopen en in de wijkbibliotheek bewaren voor studiedoelinden.

(2) In plaats van een verhandeling te geven over, bij-

voorbeeld, het leven van Petrus, kan de leraar de hoofdstukken van belang in het Nieuwe Testament die van Petrus verhalen opzoeken (B. v. Mattheüs 16, Johannes 13, Lukas 22 en 24, Handelingen 2, 3 en 10). Wek de nieuwsgierigheid van de klas op wat betreft Petrus voordat u de opdrachten geeft. Vraag ieder van hen een hoofdstuk te lezen en uit zijn studie het karakter van Petrus te analyseren. Bouw met behulp van het schoolbord de persoonlijkheid van Petrus op, terwijl de leerlingen verslag uitbrengen.

Breng het probleem naar voren of stel een vraag om onderzoek van de Schrifturen te stimuleren en geef dan nadrukkelijke teksten op waarin de leerlingen antwoorden en oplossingen kunnen vinden. Studenten zijn ijveriger om te studeren als zij een concreet doel hebben, een duidelijke reden om te onderzoeken.

(3) Vele verzen uit de Schrifturen kunnen worden gebruikt als inleiding, als slot of zelfs om de gehele les op te bouwen:

„Want wat zou het den mens baten zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?” (Markus 8:36.)

„Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon.” (Mattheüs 6:24.)

„Wordt van het kwade niet overwonnen, maar overwint het kwade door het goede.” (Romeinen 12:21.)

„ . . . Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.” (II Kor. 3:6)

Geef leerlingen de gelegenheid om de betekenis van bijzondere passages te bedenken. Daag hen uit en animeer scheidend denken met verbeeldingskracht.

(4) Afzonderlijke woorden stemmen leerlingen dikwijls tot nadenken. Begin op een zondag de les eens door te vragen naar definities en verklaringen van woorden die in de Schrifturen te vinden zijn. Zorg dat u goed bent voorbereid om aan te vullen en toe te lichten. Bespreek bijvoorbeeld de betekenis van woorden zoals *liefde, geloof, zaligheid, eeuwig leven, vrees*.

Eeuwig, bijvoorbeeld, wordt in de Schrifturen zowel in kwantitatieve als kwalitatieve zin gebruikt. Op sommige plaatsen betekent het *eeuwigdurend leven*, letterlijk zonder begin of eind (kwantiteit). In vele passages, zoals in Johannes 17:3, betekent *eeuwig goddelijk* (kwalitatief). Een gehele en leerzame les kan worden opgebouwd rondom de analyse van dit ene woord zoals het in de Schrifturen wordt gebruikt en de betekenis ervan in ons leven.

(5) Beweeg leerlingen ertoe om Schriftuurteksten uit het hoofd te leren. Waarschijnlijk zal dit alleen waardevol zijn als de klas, door onderzoek of discussie, de ware betekenis heeft ontdekt van hetgeen zij uit het hoofd dienen te leren. De passage moet niet te lang of te moeilijk zijn. Oefen te zamen en met oprecht gevoel.

Avondmaalsopzeggingen voor juli

Junior-zondagsschool

Jezus zei: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, . . .”

Mattheüs 22:37

Senior-zondagsschool

Jezus zei: „Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis.”

Lukas 22:19

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over eerbied

DOOR BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

Men voelt dat de Heiland gedurende Zijn aardse bediening, toen Hij omging met de melaatsen, de verminkten, de wijzen, of toen Hij in ernstig gebed voor Zijn Vader neerknielde, een diepe eerbied voor anderen had. Zelfs tijdens het proces, toen degenen die Hij liefhad Hem verraadden, en degenen die Hij wilde dienen Hem bespotten en vervloekten, heeft Hij geen enkele keer oneerbiedig gesproken. Zelfs toen de menigte riep: „Kruis Hem! Kruis Hem!” en Hij naar Golgotha werd gebracht om een vreselijke foltering te ondergaan, betroffen Zijn gedachten het welzijn van Zijn moeder, degenen die Hij beminde en zelfs degenen die de spijkers in Zijn handen sloegen, en nimmer verliet een minachtend woord Zijn lippen.

Jongelui, het is deze grote eigenschap, nl. eerbied, die ik met jullie zou willen overwegen. Dit is een deugd die voor jonge mensen dikwijls moeilijk is om ten volle te waarden; toch is het een eigenschap van volwassenheid, waardigheid en grootheid. Hoewel eerbied een deugd is die past bij iedere fase van ons leven, zou ik haar toepassing met jullie willen bespreken op sommige gebieden die van bijzonder belang blijken in onze tijd.

Eerbied voor ouders

Vanaf de tijd van Adam, tot Sinaï, tot onze tijd is de verantwoordelijkheid van de jeugd om hun ouders te

respecteren steeds bij ons geweest. Grote mannen hebben altijd eerbied gekoesterd voor hun ouders. Terwijl Christus, onze Meester, de grootste van allen, bloedend aan het kruis hing, dacht Hij aan Zijn moeders welzijn. Eerbied voor ouders is fundamenteel voor ware mannelijkheid en ware vrouwelijkheid.

Er is een verhaal van een Engelse jongen, die werd uitgestuurd om te waken over zijn vaders land. Onder geen enkele voorwaarde mocht hij iemand toegang verlenen. Nauwelijks had de jongen zijn post betrokken of er kwamen enige jagers aan en geboden hem het hek open te maken. Dit weigerde hij, hen vertellend dat hij voornemens was te gehoorzamen aan zijn vaders opdracht. Uiteindelijk kwam een van hen naar voren en zei met een gebiedende stem: „Mijn jongen, je kent mij niet, maar ik ben de Hertog van Wellington. Ik ben niet gewend aan ongehoorzaamheid. Ik beveel je dit hek open te maken.”

De jongen nam zijn pet af en antwoordde vastberaden: „Ik weet zeker dat de Hertog van Wellington niet zou willen dat ik zijn bevel gehoorzaam. Ik moet het hek dichthouden. Niemand mag hier doornen dan met de uitdrukkelijke toestemming van mijn vader.”

Toen nam de hertog zijn eigen hoed af en zei: „Ik eer de man of jongen die noch door vrees noch door omkoperij kan worden gedwongen tot ongehoorzaamheid aan zijn

bevelen. Met een leger van zulke soldaten zou ik niet alleen de Fransen, maar de hele wereld kunnen overwinnen.”

Gehoorzaamheid aan ouders is de meest verheven vorm van eerbied. Dikwijls zijn het de zogenaamde kleinigheden die uiting geven aan die eerbied. Het is goed dat jullie, jonge mannen en vrouwen, beseffen hoeveel van hetgeen jullie zijn en van hetgeen jullie hebben, te danken is aan jullie ouders. Er zijn geen mensen in jullie leven die jullie eerbied meer verdienen dan zij.

Dikwijls horen wij van jonge mensen de opmerking dat zij verlangen met meer eerbied te worden behandeld en zij hebben wel reden hiertoe. Toch is „eerbied verwerkt eerbied” een fundamentele regel van menselijke verhoudingen. Jullie zullen ondervinden dat je eerbied van jullie ouders en anderen verwerven naar gelang jullie hen achten en eerbiedigen.

Onlangs werd er een voorval verteld door een man die nu door de jaren gebogen van gedaante en wit van haar is. Toen hij nog jong was, kwam hij op een avond terug van het hooien op zijn vaders land. Hij had vanaf zonsopgang gewerkt, toen zijn vader hem tegemoet kwam met het verzoek om een boodschap te gaan doen in de stad. De oude man zei:

„Ik was moe, vuil en hongerig. Het was drie kilometer naar de stad.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · JULI 1968

JIRO EN EEN DROOM

DOOR
BERNADINE BEATIE

Geïllustreerd door
Jerry Thompson

Jiro en zijn klasgenoten stonden met hun tekenleraar, Toshio-san, in de hoogst gelegen tuin van de keizerlijke woning. De stad Kyota, die omringd werd door groene heuvels, lag aan hun voeten te glinsteren in het lentelicht van de zon. Jiro hield zijn adem in en sloeg zijn schetsboek open.

„Wacht even Jiro,” zei Toshio-san. En hij liet zijn leerlingen om hem heen zitten. „Ik heb een verrassing voor jullie. De tekening die jullie vandaag maken zal door Yamato worden beoordeeld. Hij heeft beloofd dat hij gratis zal lesgeven aan die jongen

wiens schets het meest belovend blijkt. Een koor van opgewonden stemmen begroette de aankondiging van Toshio-san. Hoewel de jongens vaak gehoord hadden dat Yamato een harde leermeester was, verlangden ze toch allemaal om het te winnen. Yamato was een van de beste schilders en leraren in Japan. Jiro's ogen glinsterden. Onderwezen te worden door Yamato dat zou de vervulling van zijn mooiste droom zijn. „Neem je schetsblokken mee en kom hier over een uur terug,” zei Toshio-san.

Jiro besloot om een van de dennebomen te schetsen, dichtbij de vijver van de badende draak. Yamato had altijd dennebomen in zijn tekeningen.

Het geluid van een gelukkige kinderstem die zijn naam riep bracht hem terug in het heden. Een klein meisje liep om de groep studenten en wierp zich in de armen van Jiro. Jiro onderdrukte een zucht. Het was Kata, zijn jongste nicht.

Over de hoofden van zijn klasgenoten zag Jiro zijn broer, Rikizo en zijn broers knappe jonge vrouw.

„Zou je alsjeblieft op Kata willen letten, Jiro,” zei Rikizo. „We zijn van onze groep gescheiden, we gaan ze zoeken en komen dan terug.”

Jiro opende zijn mond om te vertellen dat hij vandaag geen tijd voor Kata had, maar Rikizo en zijn vrouw renden reeds langs het pad naar beneden.

Jiro fronste, gewoonlijk vond hij het niet erg om op Kata te passen, maar vandaag was het anders. Hij keek naar zijn vrienden terwijl ze zich in alle richtingen verspreidden en benijdde hen.

„Ze is nog zo'n klein meisje, ze zal niet zo lastig zijn,” zei Toshio die naast Jiro stond.

Kata lachte luid: „Jiro houdt van mij,” zei ze, „hij tekent katten voor mij en honden.”

„Katten en honden?” zei Toshio-san en keek afkerig. Jiro bloosde.

„Als mijn broer terugkomt, wilt u hem dan vertellen dat wij bij de vijver van de badende draak zijn?” zei hij vlug.

Kata kwetterde gelukkig terwijl Jiro haar naar een plek bracht welke uitkeek op een groep dennebomen.

„Ga hier zitten,” zei Jiro en trok haar naast zich neer.

„Een poesje — teken alsjeblieft een poesje voor me!” smeekte Kata, terwijl ze over Jiro's schetsboek leunde en lachend naar hem opkeek. „Neen Kata!” zei Jiro ongeduldig en duwde haar terug. „wees alsjeblieft rustig en stil, ik moet werken!”

Kata's ogen werden groot van verbazing. In haar hele jonge leventje had Jiro nog nooit geweigerd om iets voor haar te tekenen. „Alsjeblieft,” bedelde ze. „Stil Kata!” zei Jiro boos. „Ik wil naar mijn mamma!” zei Kata met een klein bedrukt stemmetje.

Jiro's ogen flitsten. „Ik wilde dat je moeder je had! Maar je bent hier, dus je moet je netjes gedragen.”

Zonder waarschuwing sprong Kata op en rende zo vlug als haar kleine beentjes haar konden dragen naar het pad. Jiro sprong op en volgde haar. Hij greep Kata bij haar schouders en droeg haar terug en zette haar resoluut op de grond. „Als je je niet netjes gedraagt geef ik je een pak slaag en ik doe het ook hoor, Kata!” Toen hij zijn blok openklapte, bemerkte Jiro plotseling dat Kata's klein lichaampje trilde. Tranen rolden over haar gezicht. Hij wierp een blik op haar en zijn hart kromp ineen van schaamte. De onnadenkendheid van

zijn broer verhaalde hij op de kleine Kata.

„Alsjeblieft, Kata, huil niet,” zei Jiro.

„Je houdt niet meer van me!” De ademhaling van Kata werd onderbroken door kleine snikjes. Jiro zuchtte. Hij boog zich voorover en trok Kata tegen zich aan.

„Natuurlijk houd ik van je, het spijt me dat ik zo onaardig deed.”

Kata's snikken hield op. Ze gaf Jiro een aarzelend glimlachje. „Teken een poesje voor me,” smeekte ze hem

„Ach, ik kan toch veel beter katten tekenen dan dennebomen,” zei Jiro.

Kata lachte van vreugde toen Jiro vlug een grappig poesje tekende met zijn mond wijd open, terwijl het gaapte.

„Een slaperige poes!” riep Kata uit.

Jiro glimlachte, verloren in de vreugde van het tekenen. Hij schetste een gelukkige poes en daarna een boze poes. Hij lachte samen met Kata toen hij de volgende poes tekende, een poesje om te knuffelen, slapend op een kussen.

„Oh, daar ben je, Jiro!” riep Rikizo.

Kata omhelsde Jiro en rende naar haar moeder.

„Arigato” (dank je wel), zei de moeder van Kata. „Ik hoop niet dat je er moeilijkheden door gekregen hebt.” Jiro stond op en boog beleefd. Het hielp nu toch niets om hun te vertellen dat hij de kans om met de grote Yamato te studeren verloren had. Hij keek op zijn horloge. Het uur was voorbij. Toen hij op de afgesproken plaats terug kwam, zag Jiro dat zijn klasgenoten al reeds te-

rug waren. Een lange hem onbekende man stond naast Toshio-san.

„Je bent laat, Jiro,” zei Toshio-san, „je hebt Yamato laten wachten.”

Jiro's hart hield bijna op met kloppen toen hij in de heldere ogen van de beroemde Yamato keek.

„Kom, laat je schets eens zien!” zei Yamato en het klonk ongeduldig.

„Wat voor denneboom heb jij getekend — een grote of een kleine?”

„Ik heb geen denneboom getekend,” zei Jiro.

Yamato strekte zijn hand uit en nam het blok uit Jiro's vingers en sloeg het open. Jiro's oren werden rood toen Yamato een gefluit liet horen en in lachen uitbarstte.

„Ik — ik was van plan om een denneboom te tekenen,” stotterde Jiro, „maar mijn kleine nichtje wilde poesjes.”

„Bedank je kleine nichtje dan maar!” zei Yamato, „iedereen tekende dennebomen. Dezu nu . . .” Yamato hield de schets van Jiro omhoog zodat iedereen ze kon zien, „deze katten laten een originaliteit zien — ze houden een belofte in. Ze zijn niet alleen maar een kopie van mijn denneboom.” Hij keerde zich naar Jiro. „Meld je bij mijn studio morgen na schooltijd — jouw schetsen hebben gewonnen!”

De ogen van Jiro werden groot van vreugde. „Arigato,” zei hij en boog voor Yamato

Toen lachte hij luid. Hij kon haast niet wachten om naar huis te gaan en om Kata een stevige omhelzing te geven en poezen voor haar te tekenen — honderden poezen en allemaal hele gelukkige poezen. ○

Het spookachtige vuur van de Zuidpool

DOOR ALMA C. DENNY

Ik geloof niet dat jullie het zouden geloven als iemand je vertelde dat er een plekje op deze aarde was waar de neus van een mens soms kan oplichten met een spookachtig vuur.

Maar in het Zuidpoolgebied, als de wind de sneeuw, die elektrisch geladen is voortblaast krijgen voorwerpen die puntig zijn een gloed met een spookachtig blauw licht! Deze voorwerpen kunnen de neus van een mens, een radiatoren of ieder ander puntig voorwerp zijn. Zeelieden hebben al sinds eeuwen van dit vreemde licht afgeweten. Zijn noemden het „Het vuur van St. Elmo”.

A detailed illustration in a reddish-brown ink style. It depicts an elf with a long white beard, wearing a dark tunic and a pointed hat, sitting on the ground at the base of a large, textured tree trunk. The elf is holding a long wooden pickaxe over his shoulder. In front of him on the ground are several small, smooth, rounded stones or gems. The background shows the upper branches of the tree and a light sky.

SOLVEIG PAULSON RUSSELL

De kieselsteenzoeker

Fin en Misty waren hele gewone elfen die ten zuiden van de eenzijdige wilde appelboom woonden.

Ze hadden sterke ogen en merkten alle dingen op. Daarom zagen ze toen ze op een koude dag bij de boom kwamen dat er iets was dat anders was dan gewoonlijk.

„Deze boom buigt meer over dan de andere — alsof ze probeert iets daar beneden te beschermen. Dat moeten we onderzoeken,” zei Fin. Maar net voordat ze bij de boom aankwamen stopten ze verbaasd.

Daar was een andere elf, hij zat met zijn rug tegen de boom gept en was ouder dan hen en zag er erg nors uit.

„We wisten niet dat hier iemand woonde,” zei Fin beleefd.

„Hoe heet je?” vroeg Misty. De elf keek boos op. „Daar heb je eigenlijk niets mee te maken,” zei hij grof, „maar ik zal het je vertellen. Ik heet Pimberly Pum, en ik ben een van de kieselsteenzoekende elfen. Mijn stam reist met het seizoen, maar toen ze vorige herfst weggin-

gen, zeiden ze tegen mij dat ik moest blijven. Ik zou ze de volgende zomer weer terugzien."

"Kieselsteenzoekers," zei Misty vragend.

De oude elf keek op. „Nog nooit van een kieselsteenzoeker gehoord! Dan weet je ook niet veel, Kieselsteenzoekers gebruiken het grootste deel van hun tijd om kieselsteentjes om te draaien en te kijken of de zaadjes van de varens eronder liggen. Want van de zaadjes van varens wordt heerlijke kieselsteenzoekerspap gemaakt en daar eten we een heleboel van. Mijn groep heeft me achtergelaten omdat, dat zeiden ze tenminste, ik veel te knorrig was en helemaal nooit glimlachte en nu dachten ze dat als ik een hele winter alleen woonde ik wel zou verbeteren. Maar dat zal ik niet. Ik ben nu eenmaal zo en ik wil me niet veranderen." Pimberly was zo hard aan het mopperen dat zijn oogjes zich samentrokken tot kleine spleetjes.

„Misschien kunnen wij je helpen om vriendelijk te zijn," stelde Fin voor, „als je iedere dag een beetje zou willen glimlachen dan ontdek je dat het gemakkelijk gaat."

„Welnu ik doe het niet! Ik ben niet van plan te glimlachen en gaan jullie nu maar weg!"

„Als je van gedachten zou veranderen dan vinden wij het fijn om vrienden met je te worden," zei Misty; toen gingen zij en Fin weg en lieten Pimberly Pum die zomaar om niets zat te mopperen achter.

De volgende dag gingen ze terug naar de plaats waar ze de eenzijdige boom en de plaats eronder konden zien. Ze zagen Pimberly Pum de kieselsteentjes oprapen en omdraaien

om voorzichtig naar varensaadjes te zoeken.

„Ik voel me verdrietig als ik er aan denk dat hij zo eenzaam en ongelukkig is," zei Fin; „zelfs nu hij denkt dat hij dat wil zijn," zei Misty instemmend. „Misschien kunnen we iets bedenken om hem toch te helpen." Fin sloot zijn ogen en bewoog met zijn puntige oren. „Het moet iets zijn dat verband houdt met kieselstenen," zei hij, „omdat dat het enige schijnt te zijn dat hem interesseert. Als hij alleen maar kan leren om te glimlachen — glimlachen werkt aanstekelijk . . ." Fin onderbak zichzelf. „Ik weet het! Vind je het erg om je kleurkrijtjes op te maken, Misty?"

Misty schudde haar hoofd en ging zitten om naar het plan van Fin te luisteren. Heel vroeg de volgende dag gingen Fin en Misty op hun tenen naar de boom. Ze luisterden naar het snurken dat vanuit het hol tussen de wortels kwam, nu wisten ze dat Pimberly Pum sliep. Toen gingen ze zachtjes naar de plaats waar de mopperende elf kieselsteentjes raapte. Ze haalden de gekleurde krijtjes uit hun zakken en maakten op sommige gladde kieselstenen ronde gezichten die glimlachten. Deze draaiden ze dan ondersteboven met

het gezicht naar beneden. Daarna verstopten ze zich in de enkele bosjes dichtbij.

Na een tijdje kwam Pimberly Pum aan en ging al mopperend over het kiezelsteenpad. Misty en Fin keken toe hoe hij de eerste kiezelsteen opakte en hem omdraaide. Ze keken toe hoe hij naar de steen staarde en hem weggooidde. Hetzelfde deed hij met de andere glimlachende stenen die hij vond.

Fin zuchtte: „Ik geloof dat het niet zo'n goed idee was.“

„Dat is best mogelijk, maar we geven het niet op. We gaan net zolang door totdat hij glimlacht,“ zei Misty.

Elke dag tekende de twee elfen een glimlach op de stenen. En soms schreven ze de woorden „Ha“ en „Hallo“ er op. Maar elke dag gooide Pimberly Pum ze weer weg.

Toen zei Misty: „Ik geloof dat Pimberly dit spelletje leuk vindt. Hij haast zich nu om de steentjes te vinden.“ De volgende dag tekende Fin het gezicht van een lachende krokodil. Toen Pimberly dit zag trok hij zijn wenkbrauw omhoog en het hoekje van zijn mond krulde een beetje om. Misty gaf bijna een gilletteje.

Daarna tekende Fin en Misty allerlei grappige gezichten. En beetje bij beetje zagen ze dat Pimberly's gemopper steeds milder werd. En op een keer tekende Fin een verschrikkelijk gezicht met een ontzettende frons erop en daaronder zette hij Misty's naam en Misty tekende er een van Fin met zijn wenkbrauwen helemaal bij elkaar getrokken op de manier zoals Pimberly het altijd gewoon was te doen. En toen maakten ze samen een tekening van het ge-

zicht van Pimberly met lachende ogen en een grijns van het ene oor naar het andere oor. Ze lieten deze stenen buiten het huis van Pimberly met het gezicht naar boven, achter. Toen Pimberly naar buiten kwam zag hij de drie gezichten. Hij stond op het punt om de eerste, die van Misty was, een schop te geven, maar toen boog hij zich voorover en pakte hem op. Een kleine grijs verscheen op zijn gezicht. Hij pakte die van Fin op en de grijns werd breder. Maar toen hij die van hemzelf zag bekeek hij die ernstig. Hij bekeek hem van onder naar boven.

En toen begon hij eindelijk te lachen. De volgende morgen toen hij naar buiten kwam was er een hele grote platte steen voor zijn deur. En er stond een hart op en er was een stuk papier in geplakt met de boodschap, „kom alsjeblieft morgen op ons feestje thuis om 3 uur. We komen de halen, je vrienden. Misty en Fin.“

Misty en Fin dachten dat Pimberly niet zou komen, maar toen ze de eenzijdige boom bereikte stond Pimberly te wachten. Hij fronste maar zei: „Welnu, ik besloot maar met jullie mee te gaan, zodat jullie nu eindelijk eens zouden ophouden met plagen. Ik vond de tekening die jullie van mij, terwijl ik lachte, maakten erg mooi. Misschien kan ik toch wel leren om vriendelijk te zijn en het ook leuk vinden, maar ik ben er niet zeker van.“

Fin en Misty lachten toen Pimberly schaapachtig tegen hen grinnikte. „We weten dat je het kunt,“ zeiden ze, „je zult de vriendelijkste kiezelsteenzoeker van je hele kiezelsteenzoekende stam worden! Let maar op!“ ○

Plezier met een kartonnen doos

Poppenkast

Hebben jullie de laatste uitvoering van het poppentheater gezien? Wat nog beter is, laten wij onze eigen uitvoering geven in ons eigen huis of onze eigen kamer. Knip of snij een vierkant stuk uit de bodem van de doos, knip daarna een opstaande rand uit. Haal nu je poppen tevoorschijn en je hebt een heel mooi toneel voor ze.

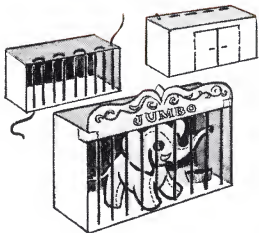
Poppenbed

Is jouw pop slaperig? Nu dan, hier is een mooi bed voor haar. Je hoeft alleen maar een kleine kartonnen doos te nemen, leg het zo neer dat de binnenkant te zien is, neem dan 4 wasknijpers en knijp ze vast, in iedere hoek één. Doe een klein kussentje in de doos en de pop kan er een heerlijk dutje in doen.

Dierenkooi

Haal het deksel van de doos af, ongeacht de maat van de doos. Prik dicht bij de rand gaten in allebei de kanten van de doos. Rijg een lange veter of lang stuk garen heen en terug door de gaatjes, zodat je de tralies van de kooi krijgt. Als je een hele mooie circuskooi wilt maken, knip dan een strook gekleurd papier of karton uit. Maak het zo lang als de kooi is en kleur het daarna met verf of kleurkrijtjes. Dan lijm je het boven op de doos. Snij een deur aan de achterkant van de doos, maak het groot genoeg zodat het diertje er in kan.

Speelgoed slee

Laten wij ons speelgoed nu eens een ritje geven! Neem een kleine doos en prik er twee gaatjes in. Neem dan een stukje draad en haal dat door de gaatjes heen, maak daarna een knoop in beide uiteinden. Doe daarna je beer en je pop er in en geef ze een heerlijk ritje.

Ik wilde mijn avondeten hebben. Mijn eerste opwelling was om te weigeren, en om ruw uit te vallen, want ik was kwaad dat mijn vader dit van mij verlangde na mijn lange werkdag. Maar ik wist dat als ik weigerde, hij zelf zou gaan. 'Natuurlijk ga ik wel vader,' zei ik hartelijk, mijn zeis overhandigend aan een van de mannen. 'Dank je Jim,' antwoordde mijn vader, 'ik was van plan om zelf te gaan, maar eigenlijk voel ik mij niet erg sterk vandaag.'

Hij liep samen met mij naar de weg die afsloeg naar de stad, en bij het afscheid legde hij zijn hand op mijn arm en zei weer, 'Dank je mijn zoon; je bent altijd een goede jongen voor mij geweest, Jim.'

'Ik haastte mij naar de stad en weer terug. Toen ik het huis naderde, zag ik dat er iets bijzonders aan de hand was. Alle knechten waren om de deur samengedrongen in plaats van bezig te zijn met hun werk. Toen ik dichterbij kwam, wendde een van de mannen zich naar mij om, terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden. 'Je vader is dood,' zei hij. 'Net toen hij het huis bereikte viel hij neer. Zijn laatste woorden betroffen jou.'

'Nu ben ik een oude man, maar keer op keer heb ik God gedacht in al die tussenliggende jaren voor die laatste woorden van mijn vader — 'Je bent altijd een goede jongen voor mij geweest.' "

Eerbied hebben voor je ouders is de eerste stap naar ware grootheid.

Eerbied voor anderen

Eerbied is een houding die dikwijls gestalte krijgt in hetgeen "algemene beleefdheid" wordt genoemd. Het is treurig om te moeten constateren dat in onze tijd de wellevendheid niet zo levend is als zou moeten zijn. Deze vorm van eerbied en hoffelijkheid is zo noodzakelijk en zo fundamenteel. "Alle deuren zijn open voor wellevendheid," zei Thomas

Fuller. En zoals Tennyson opmerkte: "Hoe groter man hoe meer wellevendheid."

Wellevendheid is een vorm van eerbied die een noodzakelijk deel vormt van een ware man of een ware vrouw. Het weerspiegelt zelfvertrouwen en een gevoel van eigenwaarde. Hierover sprekend zei E. S. Martin: "Achtung voor zichzelf is de grondslag van alle goede manieren. Zij zijn de uitdrukking van discipline, van welwillendheid, van eerbied voor de rechten van anderen, hun gevoelens en welzijn."

Het is goed jonge mensen, dat wij onszelf onderzoeken en nagaan of wij hoffelijk en attent zijn in al onze daden — met die eerbied die van binnenuit komt.

'Niets,' zei Cicero, 'is meer betamelijk voor een groot man dan hoffelijkheid.'

Eerbied voor de wet

Eerbied voor de wet en het burgerlijk gezag is één van de grondstellingen van hetgeen wij geloven. De profeet Joseph Smith stelde vast dat "wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden van de wet." Dit is een gebied dat heden ten dage door sommigen in onze samenleving wordt bespot en belachelijk gemaakt.

Eerbied voor goddelijk gezag

De apostel Paulus moest eerbied voor gezag worden geleerd voor hij tot de bediening werd geroepen. Het boek Handelingen verhaalt van Sauls wraakzuchtige reis naar Damascus, die onderbroken werd toen de stem des Heren tot Saul riep: "Saul, Saul wat vervolgt gij Mij?"

En Saul zei: "Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij

doen moet." (Handelingen 9:4, 6)

Welnu, de Heer had Saul met weinig woorden kunnen zeggen wat hij moest doen, maar de Heer begreep het karakter van Saul en Hij wist dat Saul moeilijkheden zou hebben met het erkennen en eerbiedigen van het gezag van de kerkleiders, zoals door latere voorvallen werd bewezen. In een poging om Saul het vitale belang van het eerbiedigen van het gezag van de Kerk op het hart te drukken, stuurde de Heer de geleerde Saul dus naar Ananias, de nederige presiderende ambtenaar van de Kerk te Damascus, nota bene de man die Saul had willen arresteren, om instructies over het Evangelie van Jezus Christus te ontvangen.

Eerbied voor gezag is fundamenteel in onze leer. In de Leer en Verbonden benadrukte de Heer dit punt toen Hij verklaarde:

'Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.' (L. en V. 1:38.)

Er is een grote zegen voor jullie, jongemannen van het Aäronische Priesterschap en jullie jongedames, als jullie de gevolgtrekkingen van deze verklaring willen begrijpen. Richt je naar de Profeet, naar je ringpresident en naar je bisschop; eerbiedigt hun gezag en volgt hun raadgevingen op.

Mogen wij tot slot een verklaring van president McKay in iets andere woorden weergeven. "Kleine mensen kunnen slagen, maar zonder eerbied kunnen zij nooit groot zijn."

Ervoor en erna

DOOR FLORENCE S. JACOBSEN
algemeen presidente van de JVOOV

Wie was Brigham Young voordat hij de profeet Joseph Smith ontmoette? Hij was vader van twee kleine meisjes, een lezer van de Bijbel, een hardwerkende glazenmaker, schilder, meubelmaker, timmerman, en een nieuw lid van de Kerk. Toen ontmoette hij de profeet die hem letterlijk inspireerde om één van de grote zendingen, kolonisten, zakenmensen en geestelijke leiders van zijn eeuw te worden.

John Taylor was een weinig bekend methodistenpredikant voordat hij de profeet Joseph Smith ontmoette die hem inspireerde om een ongeëvenaarde zending te worden, een grote uitgever en een pionier op het gebied van het zakenleven. Ook John Taylor werd president van de Kerk.

Wie was Orson Pratt voor zijn ontmoeting met dezezelfde grote profeet? Hij was een jongen van negentien jaar met een geringe ontwikkeling, die negen jaar zonder thuis rond had gezwoven en elk baantje had aanvaard dat hem dat dagelijks brood kon verschaffen en hem in staat stelde zich te kleden. Daarna volbracht hij eenentwintig zendingen en stak zestien keer de Atlantische Oceaan over al predikende en schrijvende en hij bekeerde duizenden mensen. Hij publiceerde godsdienstige en wetenschappelijke geschriften, gaf onderricht in wiskunde en in filosofie, hij stichtte scholen en bouwde pioniergemeenschappen op.

Wie was Orson Hyde in november van het jaar 1831? Hij was zesentwintig jaar oud, eer, bediende van een kleine landelijke winkel en werd geïnspireerd en tot leven geblazen door de profeet Joseph Smith en diens boodschap om een groot zending te worden, en deed in 1841, zonder geld, of mensen die hem dat wilden lenen, zonder politieke hulp, een beroep op de Joodse geestelijke leiders in de wereld en droeg op de Olijfberg in Jeruzalem een gebed op, waarin hij Palestina inwijdde voor de terugkeer van de Joden.

Dit zijn een paar van de grote mannen van de Kerk; namen die de Kerk en de wereld kent. Tegenover elk van hen staan er duizenden die een onopvallende plaats in de Kerk, in burgerlijke of wereldse zaken innemen, maar die op hun eigen individuele manier grote prestaties hebben geleverd.

Wie was Carol Anderson voordat zij de Arenleesstersklas van de OOV bezocht? Haar lerares was hoofd van de reclame in een groot warenhuis. Het gezin van Carol werd zwaar getroffen door de krach die in de dertiger jaren in Amerika plaatsvond. Er was geen geld over om de kinderen een opleiding te geven of om ze naar een middelbare school of universiteit te laten gaan. De leidster van de OOV-klas loste dit probleem op door te zeggen: „Als je elke zaterdag mijn huis wilt schoonhouden dan zal ik je de grondbeginselen bijbrengen van het reclamevak.“ Carol pakte dit werk aan. De lerares hield zich aan haar belofte. Stap voor stap beklom Carol de ladder naar de top in het reclamevak. Ze was begonnen met eenvoudig kopieerwerk en ze eindigde met de leiding van een advertentieafdeling — en dit bereikte ze doordat een OOV-leidster zich om haar had bekommerd.

Wie was de twaalf jaar oude Bill Andrus voor hij de leider van zijn padvindersgroep ontmoette? Bill was een verlegen, achterdochtige en onverschillige jongen. En hoe wordt Bill nu hij lid van de OOV is?

Wie was de veertien jaar oude Sally James voor ze haar OOV-meisjeslerares ontmoette? Sally was verschrikkelijk agressief, onvriendelijk, deed lelijk en was ongelukkig. En hoe is Sally nu als een OOV-meisje?

Wie was Jane Crowley voor ze lid werd van de OOV? Jane was een meisje dat in slechte kringen verkeerde. Ze nam deel aan immorele fuifjes, waar dronkenschap en dope aan de orde waren. Dit meisje werd op een dag in een verafgelegen streek van Canada uitgenodigd op de OOV. Haar eerste gedachte was: „Ik ben bekend met immoraliteit, dronkenschap, stimulerende middelen, maar dat is dan ook alles.“ Ze accepteerde de uitnodiging. Die avond wandelde ze op het afgesproken uur arm in arm met een nieuwe vriend naar de schitterend verlichte plaats waar een bal van de Kerk werd gehouden en stapte daar een nieuwe wereld binnen.

Jane zong het openingslied en ze dacht: „Wat werd dit eerbiedig en fijn gezongen.“ Bij het gebed boog ze haar hoofd en voegde er enige woorden van zichzelf aan toe, omdat ze dankbaar was voor dat mooie moment en zich alleen voelde met haar hemelse Vader. De aanwezigen herhaalden staande vol overtuiging de woorden uit 1 Nephi 3:7 uit het Boek van Mormon: „Ik zal heengaan, en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“

Het programma dat daarop volgde werd gevuld met ritmische muziek en gracieuze dansen. De atmosfeer was fris en zuiver en de lampen verspreidden een warme gloed. Haar partners waren netjes gekleed en gedroegen zich aardig en sympathiek. „Ik heb nooit geloofd dat het ergens zo fijn zou kunnen zijn,“ zei Jane.

De OOV was voor Jane een poort naar een nieuwe wereld. Daar is haar getuigenis begonnen. Deze groeide en werd sterker. Er volgden nog vele avonden met de OOV, gevolgd door veel ontmoetingen met de zendelingen, vele uren van gebed en vasten, en toen werd Jane gedoopt. Zij vond haar levensgezel-voor-eeuwig in de OOV. Ze trouwden in de tempel. Op dit ogenblik hebben ze vier kinderen die vooruitgang boeken in het plan van het Evangelie.

Wat zou er van Jane geworden zijn als ze niet kennis had gemaakt met de OOV?

Wat had Joseph Smith dat de grote mannen van de Kerk tot hun daden aanzette? Wat heeft de OOV dat in staat is om het leven van de jongeren in deze tijd ten goede te veranderen? Het antwoord is: „Het Evangelie van Jezus Christus.“ Dat is de bron van inspiratie. Het geeft jonge mannen en vrouwen energie, enthousiasme en de verzekering dat een rechtvaardige Vader in de hemel hen zal zegenen met succes in het aardse werk waartoe zij geroepen zijn. De OOV geeft aan het leven een wending ten goede. ○

Iedere jongen en ieder meisje heeft een aanleg in zich die goddelijk is. Het is het doel van de OOV om iedere jongen en ieder meisje het plan van het Evangelie te leren, om vreugde en geluk te ondervinden door ernaar te leven, door zich voor te bereiden op het eeuwig huwelijk, door kinderen op te voeden met liefde voor de Heer en de vreugden en zegeningen te ontvangen die dit leven voor hen in petto heeft.

Voor *de JEUGD van de Kerk*

Tragedie of bestemming

DOOR OUDERLING SPENCER W. KIMBALL

Er vinden de laatste tijd veel rampen en tragedies plaats en veel mensen geven van al die zogenaamde tragedies onze Heer de schuld omdat ze bij het horen van al die gebeurtenissen, die in hun ogen rampen zijn, zich diep teleurgesteld voelen. Ik zou u nu graag deelgenoot maken van een paar overwegingen, gedachten, die deze spanning naar ik hoop verminderen, gedachten die opwekken tot gezond nadenken en die tenminste voor een deel een positief antwoord geven op de vragen die zo vaak worden gesteld, maar waar maar zo zelden een antwoord op wordt gegeven.

De koppen van THE DAILY PAPER schreeuwden het volgende:

VLIEGTUIG STORT NEER, 43 DODEN. GEEN OVERLEVENDEN BIJ DRAMA OP BERG, en duizenden stemmen riepen in koor: „WAAROM LIET DE HEER TOE DAT DIT VRESELIJKE GEBEURDE?“

Er werd een kind geboren met beperkte geestelijke vermogens. Het zou nooit in staat zijn om een normaal leven te leiden. Waarom? Waarom zou de Here toelaten dat het kind zo gebrekkig is?

Ik wou dat ik op deze vragen antwoord kon geven. Eens zullen wij het begrijpen en er mee verzoend zijn.

De volgende conclusies zijn de mijne en ik neem er de volledige verantwoording voor.

God en rampzalige gebeurtenissen

Mag ik u een vraag stellen?

Was het de Heer die het vliegtuig naar de berg stuurde om een eind te maken aan het leven van de inzittenden of was er sprake van technische gebreken of van menselijk falen?

Kan de Heer rampen voorkomen? Het antwoord is JA. De Heer is almachtig en bezit alle macht om ons leven te besturen, ons voor pijn te behoeden, ongelukken te voorkomen, alle vliegtuigen en auto's te dirigeren, ons te voeden, ons te vrijwaren van ontbering, inspanning, ziekte, ja zelfs om de dood van ons af te wenden.

Maar is het dat wat u nodig hebt? Wilt u uw kinderen vrijwaren voor inspanning, voor teleurstellingen, verliezen, smart en lijden?

De basiswet van het Evangelie is de vrije wil. Als we gedwongen zouden worden om voorzichtig en rechtvaardig te handelen zou dat deze fundamentele wet teniet doen en groei zou onmogelijk worden.

Is het dan geen wijsheid dat Hij ons beproevingen oplegt opdat we die te boven komen, verantwoordelijkheden waar we ons van kwijten, werk om onze spieren te harden, smarten om onze ziel op de proef te stellen? Mogen we dan niet bloot staan aan verleidingen om onze kracht te testen, ziekte opdat we geduld leren oefenen, de dood om onsterfelijk te kunnen worden en heerlijkheid te verwerven?

Aan het begin verklaarde de Schepper aan Mozes:

„Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en de vrije wil van de mens trachtte te vernietigen, die Ik, de Here God, hem had gegeven...“ (Mozes 4:3)

En de Here sprak tot Adam, en zeide: Omdat uw kinderen in zonde worden ontvangen, ontstaat, wanneer zij beginnen op te groeien, ook de zonde in hun hart, en zij smaken het bittere, opdat zij het goede mogen weten te waarden.

En het is hun gegeven goed van kwaad te kunnen onderscheiden; *daardoor kunnen zij naar eigen willen handelen...* (Mozes 6:55-56)

Zij die „in de Here sterven“

Het is duidelijk dat de Heer de dood niet altijd een vloek of een ramp beschouwt, want Hij heeft gezegd:

... gezegend zijn de doden, die van nu af aan in de Here sterven... (Leer en Verbonden 63:49)

Het leven gaat door en de vrije wil blijft bestaan, en de dood die een ramp lijkt kan een zegen in vormoming zijn.

Melvin J. Ballard heeft geschreven:

Ik heb een zoon van zes jaar verloren en ik zag hem na zijn dood als een man in de geestenwereld, en ik zag hoe hij zijn eigen vrije keus gebruikte en hoe hij door zijn eigen vrije wil een partner zou krijgen en hoe hij als de tijd daar zal zijn voor zich al de zegeningen en voorrechten der verzegeling in het huis des Heren zou ontvangen, net zoals ieder ander die daartoe waardig is... (Three Degrees of Glory door Melvin J. Ballard)

Als we zeggen dat een vroege dood een ramp is, een verschrikkelijke gebeurtenis, zeggen we dan niet dat sterfelijkheid te prefereren is boven een vroeg binnengaan van de geestenwereld en te verkiezen boven uiteidelijke zaligheid en verhoging? Als sterfelijkheid een volmaakte toestand is, zou de dood een teleurstelling zijn, maar het Evangelie leert ons dat niet de dood iets verschrikkelijks is, *maar alleen de dood in zonde.*

Ik heb eens op de begrafenis van een jonge student gesproken die omkwam gedurende de tweede wereldoorlog. In de chaos van de oorlog zijn honderdduizenden jonge mensen vroegtijdig aan het eind van hun aards bestaan gekomen, en ik wees erop dat ik geloofde dat deze oprechte jonge man naar de geestenwereld was geroepen om er het Evangelie te verkondigen aan deze weggerukte zielen.

In het visioen „De verlossing van de dood“, van presbiter Joseph F. Smith, zag hij juist dit gebeuren.

Op 3 oktober 1918 zat hij de Schrift te bestuderen en wel de verhandelingen in de brief van Petrus over de mensen die voor de vloed hebben geleefd. Hij schrijft:

„... Toen ik nadacht over deze dingen, die hier opgetekend staan, werden de ogen van mijn begrip geopend, en de Geest des Heren rustte op mij, en ik zag de scharen der doden ...

Toen deze grote menigte van rechtvaardigen wachtte en onderling converseerde, zich verheugende over het uur hunner bevrijding... verscheen de Zoon van God, Die zeide, dat de vrijheid aangebroken was voor de gevangenen, die getrouwen waren geweest, en aldaar predikte Hij tot hen de ... verlossing van het mensdom van de val en van persoonlijke zonden, op voorwaarde van bekering. Hij ging echter niet naar de goddelozen, noch naar de godloochenars en onboetvaardigen, die zich gedurende hun vleselijk bestaan misdragen hadden. Hij verhieff Zijn stem niet onder hen, noch aanschouwde de opstandigen, die de getuigenissen en de waarschuwingen der oude profeten verworpen hadden, Zijn tegenwoordigheid of Zijn gelaat ...

En toen ik mij hierover verbaasde... zag ik dat de Here niet persoonlijk onder de goddelozen en ongehoorzamen ging, die de waarheid verworpen hadden... maar ziet, onder de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn dienstknechten... en verleende hun bevoegdheid om uit te gaan en het licht van het Evangelie te verspreiden.

... Onze Verlosser bracht Zijn tijd door in de geestenwereld en onderrichtte de getrouwe geesten... die van Hem getuigd hadden toen zij in het vlees verkeerden, opdat zij de boodschap van verlossing tot alle doden konden uitdragen, tot wie Hij niet persoonlijk kon gaan, omdat zij opstandig geweest waren en overtreden hadden ...”

En hij gaat verder:

„Onder de groten en machtigen, die in deze grote groep rechtvaardigen bijeengekomen waren, waren ook vader Adam... Eva en vele van haar getrouwe dochteren... Abel, de eerste martelaar, ... Seth... Noach... Sem, de grote hogepriester; Abraham... Izaak... Jakob en Mozes... Ezechiël... Daniël... Ja, al dezen en nog velen, zelfs ook de profeten, die onder de Nephieten verkeerden hadden... de profeet Joseph Smith en mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young... en andere nobele geesten... in de geestenwereld. Ik aanschouwde dat zij ook onder de edelen en groten waren, die in den beginne gekozen waren om leiders te zijn in de Kerk van God ...

Ik zag dat de getrouwe ouderlingen van deze bedeling na hun heengaan uit dit sterfelijk leven hun werkzaamheden in het prediken van het Evangelie van bekering en verlossing voortzetten...” (Uit „Gospel Doctrine“ van Joseph F. Smith, pp. 472-476.)

Zo kan de dood betekenen het openen van de deur naar mogelijkheden en door dit visioen wordt er op sommige vragen een antwoord gegeven.

Als allen werden genezen

We ondervinden dat veel mensen vol van kritiek zijn als iemand die oprecht leeft om het leven komt, als een jonge vader of moeder uit het gezin wordt gerukt, of als er sprake is van een gewelddadige dood. Sommige mensen worden verbitterd als er geen antwoord schijnt te komen op hun vaak herhaalde gebeden. Sommigen raken hun geloof kwijt en verliezen als de plechtige zalvingen door dragers van het heilige priesterschap geen uitwerking schijnen te hebben en als er op een herhaaldelijk bidde maar geen herstel volgt. Maar als al de zieken zouden worden genezen, als al de rechtvaardigen zouden worden beschermd en al de goddelozen vernietigd, dan zou het plan en de opzet van onze Vader teniet worden gedaan en zou het grondbeginsel van het Evangelie, de vrije wil, opgehouden hebben te bestaan.

Als smart en verdriet en algehele bestraffing onmiddellijk zouden volgen op het doen van kwaad, dan zou geen enkele ziel berouw hebben over een wandaad. Als vreugde en beloning onmiddellijk ten deel zouden vallen aan hem die goed doet, dan zou er geen kwaad kunnen bestaan — iedereen zou goed doen en zou dat niet doen om de juistheid van het goed doen op zichzelf. Kracht zou dan niet langer beproefd hoeven te worden, er zou geen ontwikkeling van karakter bestaan, geen groei van vermogens, geen vrije wil, alles zou volgens Satans plan worden bestuurd.

Als alle gebeden onmiddellijk zouden worden beantwoord volgens onze zelfzuchtige verlangens en ons beperkt begrip, dan zou er weinig of geen lijden zijn, noch verdriet, teleurstelling en zelfs geen dood, en als deze er niet waren zou er ook een afwezigheid van vreugde, succes, opstanding, eeuwig leven en Godheid zijn.

„Want het is noodzakelijk, dat een tegenstelling in alle dingen is...” (rechtvaardigheid... goddeloosheid) (heiligheid... ellende) (goed... slecht). (2 Nephi 2:11)

De Heer heeft ons de verzekering gegeven dat de zieken zullen genezen als de verordening wordt uitgevoerd, als er voldoende geloof is en als de zieke „niet is aangewezen om te sterven” (L & V 42:48). Dit zijn drie verschillende factoren. Vele voegen zich niet naar de verordeningen en zeer veel mensen zijn niet gewillig of niet in staat om voldoende geloof te betrachten. Maar dan doemt er die andere, zeer belangrijke factor op: als de zieke „niet is aangewezen om te sterven.” Iedere handeling van God heeft een doel. Hij ziet het eind vanaf het begin. Hij weet wat ons zal opbouwen, of ons omhoog zal halen, wat Zijn plan zal tegenwerken en wat ons de uiteindelijke overwinning zal geven.

Onbeperkte macht met een beperkte visie

De macht van het priesterschap kent geen grenzen, maar God heeft in zijn wijsheid ons zekere beperkingen opgelegd. Zoals ik mijn leven tracht te verbeteren, zo kan ik ook de macht van het Priesterschap verder ontwikkelen. Ik ben dankbaar dat ik zelfs door het

Priesterschap niet alle zieken kan genezen. Ik zou de mensen genezen die moeten sterven. Ik zou het lijden van mensen verlichten die lijden moeten. Ik ben bang dat ik de doeleinden van God zou tegenwerken.

Zou ik onbeperkte macht hebben, gekoppeld aan een beperkte visie op en begrip van de dingen, dan zou ik Abinadi toen hij op de brandstapel werd verbrand van de vurige vlammen hebben kunnen redden en door zo te doen zou ik hem onherstelbare schade hebben toegebracht en zou ik hem de beperking van een lager koninkrijk hebben opgelegd. Hij stierf als een martelaar en kreeg de beloning van een martelaar — verhoging. Zou hij langer op aarde hebben geleefd dan zou hij zijn geloof hebben kunnen verliezen, zijn moed, zijn deugdzaamheid en zijn verhoging.

Als mijn macht onbegrensd was zou ik Paulus waarschijnlijk tegen zijn ellende hebben beschermd. Ik zou hem zeker hebben genezen van zijn „doorn in het vlees”. En door zo te doen zou ik het plan verijdeld hebben en hem hebben verwezen naar een lagere heerlijkheid. Drie-maal ging hij in gebed en vroeg de Here deze „doorn” van hem weg te nemen, maar de Heer beantwoordde zijn gebeden niet. Paulus zou vaak gedwaald kunnen hebben als hij welsprekend was geweest, knap en handig, en vrij van de dingen die hem nederig maakten. Paulus zegt:

„En opdat ik mij door de uitsluitendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik niet zou verheffen.”

„En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakteid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.

Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.” (2 Kor. 12:7,9-10)

Zulk een genezing van Paulus zou fataal voor hem zijn geweest.

Ik weet dat ik als ik op 27 juni 1844 in de gevangenis van Carthage zou zijn geweest de kogels zou hebben afgewend die de lichamen van de Profeet en van de Patriarch doorboorden. Ik zou hen hebben gered van lijden en doodsstrijd maar ik zou de martelaarsdood en de beloning daarvoor hebben teniet gedaan. Ik ben blij dat ik die beslissing niet hoefde te nemen.

Met zulk een onbeperkte macht zou ik beslist Christus hebben willen beschermen tegen de beledigingen, de doornenkroon, de onwaardige behandeling van de rechtbank en lichamelijke krenkingen. Misschien zou ik Zijn achtervolgers wel hebben neergeslagen met bliksem-schichten. Ik zou Hem hebben gered toen hij aan het kruis hing en ik zou Zijn wonden hebben verzorgd en genezen en Hem verkoelend water hebben gegeven in plaats van edik. Ik zou Hem van de dood hebben gered, maar dan zou ik de wereld dat wonderbaarlijke offer

hebben ontnomen en heel het plan hebben omverge-goid.

Met onbeperkte macht zou ik mijn vader hebben genezen en mijn moeder. Ik zou ze nooit hebben laten sterven.

Zoudt u de verantwoording willen dragen als u uw geliefden weer tot leven zoudt wakken? Ikzelf zou hier wel degelijk aarzelen. Ik ben dankbaar dat we altijd kunnen bidden: „Uw wil geschiede in alle dingen want Gij weet wat het beste is.” Ik ben blij dat ik niet die beslissingen hoef te nemen. We zouden onze geliefden prijsgeven aan verlies van vermogens, verlies van krachten en hen een verschrikkelijk lot toedelen.

Dood — een deel van de ervaringen die we in dit leven opdoen

Een ieder moet sterven. De dood is een belangrijk onderdeel van het leven. Natuurlijk, we staan nooit helemaal klaar voor deze overgang. Omdat we niet weten wanneer hij zal komen, doen we wat we kunnen om ons leven te behouden.

Waarom zijn we zo bang voor de dood? We bidden voor de zieken — we zalven de zieken, we smeken de Heer om te genezen en de pijn te verminderen, om levens te redden en de dood uit te stellen en zo meer, maar is de eeuwigheid iets om zo bang voor te zijn? Zo iets verschrikkelijks?

De profeet Joseph Smith heeft verklaard:

De Here neemt velen weg, zelfs in hun kinderjaren, opdat zij mogen ontkomen aan de menselijke afgunst en aan het verdriet en het kwaad van de huidige wereld. Zij waren te rein, te liefelijk om op deze aarde te leven. Als wij het daarom goed beschouwen hebben wij redenen om verheugd te zijn in plaats van te treuren, dat zij van het kwaad zijn verlost, en spoedig zullen wij hen terug hebben. Het enige verschil tussen het sterven van een oude van dagen en het heengaan van een kind ligt hierin, dat de één langer in de hemel en het eeuwige licht en de eeuwigheid vertoeft dan de ander en eerder verlost is van deze ellendige, goddeloze wereld.

Ja, en gezegend zijn de doden, die van nu af aan in de Here sterven, wanneer... alle dingen nieuw worden, zullen zij uit de doden opstaan, en daarna niet meer sterven...

En hij, die leeft, wanneer de Here zal komen, en het geloof heeft behouden, is gezegend; niettemin is hij aangewezen om op mensenleeftijd te sterven. (Leringen van de Profeet Joseph Smith blz. 208, 209. Leer en Verbonden 63:49-50)

Niet allen worden genezen of gered, zelfs al is er sprake van een groot geloof. Hier zegt de Heer nog-maals:

En twee of meer ouderlingen der kerk moeten worden geroepen en in Mijn naam voor hen bidden, en de handen op hen leggen; en indien zij sterven, zullen zij in Mij sterven, en indien zij leven, zullen zij in Mij leven.

Gij moet zo in liefde te zamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bewenen, en vooral dat

van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding.

En het zal geschieden, dat zij, die in Mij sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn.

En zij, die niet in Mij sterven, wee hun, want hun dood is bitter.

En verder zal het geschieden, dat hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen." (L & V 42:44-48)

Als hij „niet is aangewezen om te sterven!" Dat is een uitdagende uitspraak. Ik ben ervan overtuigd dat er een tijd is om te sterven. Ik ben geen fatalist. Ik geloof dat veel mensen „voor hun tijd" sterven omdat ze zorgeloos zijn, hun lichaam misbruiken, onnodige risico's nemen en zich blootstellen aan ongelukken en ziekte.

In de hedendaagse openbaringen lezen wij:

„En verder zeg Ik u, dat het Mij wil is, dat Mijn dienstknecht Lyman Wight in het belang van Zion moet blijven prediken, . . . en Ik zal hem als op arendsvleugelen dragen . . .

Opdat Ik hem tot Mij moge nemen, *wanneer hij zijn werk zal voleindigen*, zoals Ik Mijn dienstknecht David Patten tot Mij nam, die nu met Mij is, en eveneens Mijn dienstknecht Edward Partridge, en ook Mijn bejaarde dienstknecht Joseph Smith Sr., die ter *rechterhand van Abraham* is gezeten en gezegend en heilig is, want hij is de *Mijne*." (L & V 124:18, 19)

Is het zo revolutionair om te zeggen dat David Patten gezegend werd met het martelaarschap? Hoe heerlijk om voor de goede zaak te sterven! Hij was zeker van de grote heerlijkheid van de verhoging, zoals de uitspraak getuigt: „Opdat Ik hem tot Mij moge nemen, zoals Ik Mijn dienstknecht David Patten tot Mij nam, die nu met Mij is . . ."

Over de mensen die voor de vloed leefden lezen we:

„Hebt gij het pad der eeuw waargenomen, dat de ongerechte lieden betreden hebben?

Die rimpelachtig gemaakt zijn, ALS HET DE TIJD NIET WAS; een vloed is over hun grond uitgestort;

Die zielden tot God: Wijk van ons! En wat had de Almachtige hun gedaan?" (Job 22:15-17)

In Prediker vinden we deze uitspraak:

„Alles heeft een bestemde tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd.

Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien." (Pred. 3:1-2)

Wees niet al te goddeloos, noch wees al te dwaas; waarom zoudt gij sterven BUITEN UW TIJD?" (Pred. 7:17)

Ik geloof dat we voortijdig kunnen sterven, maar dat we zelden onze tijd overschrijden, hoewel er uitzonderingen zijn.

Hiskia, de vijftiendertigjarige oude koning van Juda, was veel godvruchtiger dan zijn opvolgers of voorgangers. De koning van Juda moest op een vastgesteld tijdstip sterven.

„In die dagen werd Hiskia krank tot stervens toe;

en de profeet Jesaja . . . kwam tot hem, en zeide tot hem: Zo zegt de Heere: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven, en niet leven."

Hizkia die net zoals wij van het leven hield, wendde zijn gelaat naar de muur en weende bitter:

„ . . . gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb."

Het is volkomen normaal dat Hiskia net zoals wij aan het leven was gehecht en het wilde behouden. De Heer zwichtte voor zijn smeekbeden.

„En Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen, en zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad." (II Kon. 20:1,3,5,6)

De Heer wijzigde Zijn plannen enigszins en schonk Hiskia vijftien jaren en bevrijdde Juda van Assyrië.

Wat Abinadi betreft, ook hij kon niet gedood worden voor het zijn tijd was om te sterven:

„Raakt mij niet aan, want God zal u slaan . . . want ik heb de boodschap, waarmede de Here mij heeft uitgezonden, nog niet verkondigd . . . daarom zal God niet toelaten, dat ik op dit ogenblik zal worden omgebracht . . .

Gij ziet, dat gij niet de macht hebt om mij te doden . . ." (Mosiah 13:3,7)

Totdat zijn zending was volbracht stond hij volledig onder bescherming, toen werd hem de marteldood toegestaan.

Lehi en Nephi, de zoons van Helaman, die vele duizenden bekeerden, werden zonder voedsel gevangen gezet. Hun achtervolgers trachtten hen te doden, maar ze werden als door vuur omsingeld:

De zendingen spraken stoutmoedig:

„ . . . U is getoond, dat gij de handen niet aan ons kunt slaan om ons te doden." (Helaman 5:26)

De aarde beefde. De muren van de gevangenis trilden en een stem klonk:

„ . . . als van boven de wolk van duisternis komende . . . tracht niet langer Mijn dienstknechten te doden." (Helaman 5:29).

De Verlosser heeft vaak gezegd „de ure is nog niet gekomen." Toen hij voor de laatste keer Jeruzalem was generend kondigde Hij Zijn discipelen aan: „De ure is gekomen." (Zie Markus 14:41)

Heber C. Kimball kreeg een ongewone belofte van de Heer, een belofte die toont hoe Hij onze bestemming bepaalt. Hij werd aan een proef onderworpen die, net als die van Abraham, haast onvoorstelbaar is. In een behoefte aan troost en ten prooi aan grote wanhoop drong hij er bij de profeet Joseph herhaaldelijk op aan de Heer om uitleg te vragen, en de profeet ontving de volgende openbaring:

Zeg hem te gaan en te doen zoals hem is geboden, en als Ik zie dat er enig gevaar bestaat dat hij zal afvallen, zal Ik hem tot Mij nemen. („Life of Heber C. Kimball" door Orson F. Whitney).

wordt vervolg op blz 249

Een kind van God

In de Schrifturen zijn veel verzen gewijd aan het samenstellen van de stamboom. Eén in het bijzonder geeft de afstamming van Adam als een kind van God. (Lukas 3:23-38).

De plaats die de stamboomlijst inneemt hebben we al besproken en ook hebben we erop gewezen hoe deze voor ons een gids zal zijn als we onze afkomst van vaderskant willen opsporen. De tekst waar zojuist naar is verwezen doet hetzelfde voor onze vader Adam. Nu komen we voor het probleem te staan hoe we de gezinnen van onze voorvaders moeten opsporen, want hierdoor kunnen we de verordeningen in het Huis des Heren ten uitvoer brengen, die aan hen dezelfde mogelijkheden en voorrechten zullen verlenen die wij nu in de Kerk van de Heer genieten.

Het instrument dat in de loop der jaren is ontwikkeld om ons te helpen bij het verzamelen van de namen van onze familie heet de gezinslijst.

Al in 1924 werd er een lijst ontwikkeld en met enige wijzigingen is deze dezelfde zoals we die tegenwoordig gebruiken. Met een lijst kunnen we snel opzoeken of er voor een bepaald lid van de familie werk is verricht en of er verzegelingen zijn uitgevoerd die de moeder aan de vader verzegelen en de kinderen aan hun ouders. Het is door de verordening van de verzegeling dat een gezin samen wordt gebracht en dat de leden ervan voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verbonden worden. Als het werk vordert en de Heer ons zegent met meer inzicht en kennis als we er rijp voor zijn, dan is het zonder twijfel mogelijk dat het gebruik van deze lijst een wijziging ondergaat of te zijner tijd zelfs helemaal losgelaten wordt omdat er dan misschien een betere manier bestaat om de gezinnen als een eenheid te identificeren. We moeten altijd voor ogen houden, dat het papier en de inkt waar we gebruik van maken niet het sluitstuk van een werkzaamheid vormen, maar slechts een stuk gereedschap zijn om de eeuwige zegeningen van onze Vader in de hemel ten uitvoer te brengen. Het is Zijn wil om de mensheid de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te geven (Mozes 1:39), en Hij zal dit doen op een wijze die Hem goedgevindt. Pre-

sident Brigham Young heeft verklaard dat wezens die herrezen zijn ons een lijst zullen kunnen brengen met de namen erop van velen van onze voorouders waarvan de namen niet opgeschreven zijn en zij zullen ons dan zoeken het werk voor hen te verrichten (Discourses of Brigham Young 1961, p. 409). We zien dus dat dit niet wordt gedaan door middel van een gezinslijst, omdat openbaring het speurwerk van ons dan zal overnemen.

Als we de verhoging in al zijn volheid willen ontvangen moeten we voldoen aan de drie verordeningen die de Heer voor ons heeft vastgesteld: (1) doop, (2) begiftiging in de tempel, en (3) verzegelingen. Met verzegeling wordt bedoeld de verzegeling van een vrouw aan haar echtgenoot en de verzegeling van de kinderen aan hun ouders.

Het eerste wat u kunt doen als u de gezinslijst gaat gebruiken, is het formulier aanwenden voor het optekenen van uw eigen gezin. In de meeste gevallen is het voor een man niet erg moeilijk eerst zijn naam in te vullen met daarnaast alle feiten die volgens het formulier erbij vermeld moeten worden, vervolgens de naam van zijn vrouw en de informatie die op haar betrekking heeft en tenslotte die van elk van zijn kinderen. U zult merken dat naarmate u vordert met dit werk u aan het gebruik van dit formulier gewend begint te raken en dat de familie voor u nieuwe dimensies gaat aannemen. Al spoedig zult u zich realiseren, als uw verslag voltooid is en door u nog eens is gecontroleerd, dat u een soortgelijk verslag nodig hebt voor uw ouders en voor uw broers en zusters als hun kinderen. Dit geldt evenzo voor uw vrouw (of voor uw echtgenoot). We beginnen dus met het uitwerken van een verslag dat de hele familieband omvat van al onze voorouders. Dit zal ons helpen niet alleen onze grootvaders en grootmoeders op de juiste wijze te identificeren, maar eveneens hun kinderen. We kunnen dan in één oogopslag zien waar we onze aandacht het meest op moeten richten om het verslag niet alleen nauwkeurig maar ook compleet te maken.

Weest u nauwgezet bij het invullen van uw lijsten. Verzekert u zich ervan

dat de informatie die u opschrijft ook juist is. Bestudeer waar mogelijk de oorspronkelijke bronnen. Onderwerp de geschiedenis van uw familie voorzover die u bekend is aan een onderzoek, dat wil zeggen, gaat u ieder verhaal precies na, tot u er helemaal zeker van bent dat het niet op foutieve gegevens berust en dan pas kunt u het in uw officiële familieverslag invullen.

Een punt dat voor uw werk van groot nut kan zijn vindt u in de afdeling onderaan het formulier waarop staat „Sources of Information“. Hier moet u vermelden waar u de inlichtingen voor uw lijst vandaan hebt gehaald. Dit zal voor u van onschatbare waarde zijn bij uw verdere toekomstige onderzoeken. U weet dan waar u bij dat bepaalde onderzoek heeft gezocht en welke informatie u er hebt verkregen. Als er aan de voorkant niet voldoende ruimte is, gebruik dan de achterkant van het papier. Dit zijn uw aantekeningen en als u ermee verder gaat zult u in de loop der jaren steeds weer merken dat documenten absoluut noodzakelijke bronnen zijn voor het opdoen van informatie die u voor uw verslag nodig hebt, maar het is tijdverspilling als u bronnen blijft onderzoeken die u al eerder hebt doorgewerkt. Vandaar de noodzaak om gebruik te maken van de daartoe aangewezen ruimte „Sources of Information“.

Laten we de uitdaging aannemen en zien of we in staat zijn te doen wat onze Vader door Zijn profeten ons vraagt te doen, door op een bepaalde tijd onze familie bijeen te roepen voor een familievergadering en ons eigen familieverslag uit te werken. De kinderen kunnen helpen door hun eigen geboortedata en geboorteplaats op te geven. Als u dit invult, neem het dan met de kinderen door en toont u ze dan dat ze niet alleen uw kinderen zijn, maar net als alle mensenkinderen, kinderen van onze hemelse Vader. Leg ze uit hoe belangrijk het is een verslag te bezitten dat opgenomen is in de kronieken van de Kerk, zodat we, als God over deze wereld de Koning der Koningen wordt en de Here der Heren, een verslag hebben om aan te tonen dat ook wij zoons en dochters van God zijn.

Als het aantal gezinslijsten toeneemt zitten we met de moeilijkheid hoe we zo'n groot aantal moeten bewaren. Als u zélf al de verslagen wilt bewaren die uw familie opstelt, dan kunt u ze misschien wel het makkelijkst op alfabet opbergen, naar de voornaam van de echtgenoot. Dit is een simpele en mogelijke manier om in de kortst mogelijke tijd een lijst terug te vinden. Er zijn vele systemen ontwikkeld en sommige zijn zelfs in druk verschenen, maar de Kerk heeft nooit één van deze schema's geaccepteerd en heeft ook nooit een eigen systeem bepleit.

Op het ogenblik is de gezinslijst het enige verslag dat aan de Genealogische Vereniging mag worden voorgelegd voor de verrichting van werk in de tempel. Niet omdat andere manieren om een verslag te maken niet goed zouden zijn, maar het is voor de afdeling die deze formulieren behandelt veel gemakkelijker als de verslagen die men daar ontvangt en onderzoekt op dezelfde wijze zijn opgesteld. Aan de andere kant is het natuurlijk heel goed mogelijk dat deze papieren ook weer veranderen als er een betere methode wordt ontdekt. Ondertussen zullen we slechts gebruik maken van het officiële formulier, zodat alle verslagen eender worden opgesteld. U begrijpt natuurlijk dat als het toegestaan zou worden alle mogelijke soorten van verslagen in te sturen, het wegens de grote verschillen niet mogelijk zou zijn ze systematisch op te bergen en er gebruik van te maken. Thuis kunt u voor uw eigen verslagen elk soort formulier of manier van indelen gebruiken, als het maar te lezen en te begrijpen is voor hen die deze verslagen eens in handen zullen krijgen en ze moeten lezen en interpreteren.

Wij willen u nog eens onze getuigenis geven dat dit werk van God is, onze Eeuwige Vader. Dit werk is hetzelfde als de profeten van vroeger eens in een visioen zagen en waar zij graag aan hadden willen meewerken, maar zoals de apostel Paulus heeft gezegd: „En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen; Alzo God, wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.“ (Hebreëën 11:39-40)

Voor degenen van de voorhoede van de mormoonse pioniers was de uittocht ten einde. Hun leider, president Brigham Young, en velen van zijn metgezellen waren in de vorige herfst naar het oosten teruggegaan vóór hun gezinnen en waren nog niet weergekeerd. In die late lente van 1848 bestond Great Salt Lake City uit vierhonderd leem- en blokhutten, alle binnen het „Oude Fort”, en meer dan 2000 ha cultuurgrond. De zeventienhonderd zielen die toen in de valleï woonden, deden hun best om „de wildernis te laten bloeien als een roos”.

Van de research-redacteur

Toen kwam er uit de richting van de heuvels een voortkruipende, zwarte wolk van sprinkhanen. Naarmate zij opdrongen voelden de heiligen zich ten prooi aan ellende en wanhoop, want waar even tevoren nog bloeiende graanakkers hadden gestaan, lieten de insecten zelfs geen grassprietje over.

Alle bruikbare handen werden naar de akker geroepen. Alle mogelijke verdelingsmethoden — verdrinking, verbranding, knuppeling — werden beproefd, maar alles tevergeefs. De voedselvoorraden, het jaar tevoren over de vlakten gebracht, waren haast uitgeput. Zij wisten ook dat nog duizenden heiligen op weg waren naar de valleï van het Grote Zoutmeer. Alles was afhankelijk van deze oogst die nu, al groeiend op de akker, werd vernietigd.

De leiders, even uitblazend op het veld, bespraken de ernst van de situatie. „Vader Smith”, zei zijn tweede raadgever, John Young, „het is uw plicht een expresse naar broeder Brigham te sturen en hem te zeggen de mensen niet hierheen te brengen; want als hij dat doet, zullen zij allen de hongerdood sterven”.

John Smith, oom van de profeet Joseph, en president van de Salt Lake Ring, dacht een paar ogenblikken na en antwoordde toen: „Broeder John Young! De Heer heeft ons hier gebracht, en Hij heeft ons niet hier gebracht om te verhongeren!”¹⁾

Toen al het andere mislukte, vielen mannen, vrouwen en kinderen op hun knieën om uiting te geven aan het gebed dat vanaf het begin in hun hart was geweest. Plotseling verscheen er een wolk — een witte wolk — in de lucht. Was deze ook vernietigend? Zij keken — en verbaasden zich.

Dit waren zeemeeuwen, en toen zij op het veld neerstreken, konden mannen en vrouwen met scherpe ogen zien dat zij zich volpropten, niet met de tere korenhalmen, maar met de sprinkhanen. Waren zij verzadigd dan vlogen de meeuwen weg, braakten, en keerden terug naar de getroffen akkers voor meer.

Zij brachten redding!

De datum van dit hedendaagse wonder is niet opgetekend. Sommige geschiedschrijvers hebben gezegd mei 1848, sommigen juni, en anderen mei en juni. Maar op 9 juni 1848, stuurde het presidentschap van de Salt Lake Ring een brief aan president Brigham Young en de Raad der Twaalven die toen op weg naar het westen waren, waarin stond:

... een groot aantal lentegewassen zijn ingezaaid en tot enige dagen geleden deden zij het goed. De sprinkhanen hebben zowel aan de tarwe als de mais aanzienlijke schade toegebracht, hetgeen sommigen heeft ontmoedigd, maar er is nog meer dan genoeg over ...

„De zeemeeuwen zijn in grote zwermen van het meer gekomen en vegen de sprinkhanen voor zich uit; naar het schijnt is de hand des Heren te onzen gunste...”
(*Journal History*, 9 juni 1848)

De zeemeeuw is het symbol van de staat Utah geworden.

Het zeemeewugedenkteken, het werk van Mahonri M. Young, kleinzoon van president Brigham Young, werd onthuld op het Tempelplein op 1 oktober 1913. De granieten sokkel met een gewicht van 20 ton, wordt omgeven door een miniatuurgraaf gevoed door een fontein. Hier verrijst een ronde zuil, 4,5 m hoog, waarop zich een granieten wereldbol bevindt, met twee bronzen zeemeeuwen, met een gewicht van ongeveer 225 kg, en een vleugelspanning van 2.40 m.

Aan drie zijden van het gedenkteken wordt het verhaal over de zeemeeuwen verteld in de eenvoud van een reliëf-beeldhouwwerk. De oostelijke gedenkplaat vertelt van de aankomst van de pioniers. De zuidelijke plaat vertelt van de inval van de sprinkhanen; B. H. Roberts beschrijft het als volgt: „Het gevecht van de kolonist tegen het invallende leger is ten einde — hij heeft al zijn vindingrijkheid en kracht in de strijd uitgeput. Hij is overwonnen — dat ziet men aan het wanhopig neerzinken van zijn lichaam, zijn gebogen hoofd en de lusteloos neerhangende handen waaraan de spade ontvallen is.

„De wanhoop eist hem op, en lacht. Met de vrouw op deze gedenkplaat is het anders gesteld. Zij houdt een kind bij de hand — waardoor zij de stem van de toekomst voelt kloppen — het bestaan van een geslacht mannen en vrouwen dat nog komen moet...” (Comprehensive History of the Church, deel 3, pag. 354.)

De derde plaat vertelt van de eerste oogst van de pioniers. De vierde vermeldt:

ZEEMEEUWGEDENKTEKEN
OPGERICHT IN DANKBARE HERINNERING VAN DE
GENADE GODS
TOT DE MORMOONSE PIONIERS

Deze geschiedenis over de zeemeeuwen en de sprinkhanen behoort tot ons erfdeel. Moge een helder besef daarvan immer branden in de zielen van de heiligen der laatste dagen.

¹⁾ Brief van Thomas Collins aan ouderling George A. Smith, gedateerd 13 februari 1869; *Journal History*, 9 juni 1848.

Bisschop J. H. Vandenberg

Eerste ringconferentie in 1968

Op zondag 10 maart had de Hollandse Ring het genoegen de presiderende bisschop van de Kerk, bisschop J. H. Vandenberg in zijn midden te hebben. Onze ringpresident opende de rij van sprekers met het thema: „Laat dan de ernst der eeuwigheid in uw gedachten zijn.“ Wij moeten steeds beseffen dat dit leven geen doel op zich zelf is, maar wel een middel om ons te vervolmaken om zo te geraken tot het uiteindelijke doel, het eeuwige leven bij onze hemelse Vader. Dit aardse leven moet goed worden gebruikt, want wat wij nu als geestelijk goed verwerken, strekt ten nutte van ons eeuwige leven.

Vervolgens wees president De Bruijn op het nut om zich voor te bereiden op tempelwerk om Gods wil te doen.

Hierna gaf onze ringpresident twee, naar jaren gemeten, jonge leden van de Kerk de gelegenheid een korte spreekbeurt te vervullen. Het waren achtereenvolgens br. Stoové jr. uit Rotterdam-Noord, die vertelde over de blijdschap die hij voelde als lid van de Kerk waarbij hij ook zijn getuigenis gaf en zr. Rijkelijkhuyzen uit Leiden, die in haar woorden de nadruk legde op de rust, de vrede en het geluk die zij in het Evangelie had gevonden, mede als gevolg van de mogelijkheid werkzaam te zijn in het Evangelie. President Curtis, president van de Nederlandse Zending, waarschuwde er voor

onze bekering of goede werken niet uit te stellen want dan kan het wel eens te laat zijn om ons te bekeren. Het is onze taak het Evangelie uit te dragen aan onze naaste, die er nog niet van gehoord heeft. President Schulders vergeleek het priesterschap toen het voor het eerst op aarde kwam met dat in het midden des tijds (Christus' komst op aarde) en dat van nu; het heeft dezelfde machten en sleutelen. Het Boek van Mormon is het tweede getuigenis dat Jezus Christus leeft. Een ander doel heeft het niet. Indien wij willen weten of het Evangelie waar is, moeten wij het onze hemelse Vader vragen. De volheid van het Evangelie is alleen in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te vinden.

Tenslotte sprak bisschop Vandenberg. Hij wees op de beginselen van geloof, bekering, doop door onderdompeling om onze zonden af te wassen en de gave van de Heilige Geest. De ouders hebben de plicht, hun gezinnen tot gerechtigheid te brengen. De priesterschap in de persoon van de huisonderwijzer helpt om dit doel voor het gezin te bereiken en de gezinnen te versterken. Het Evangelie brengt vreugde en vrede in het hart.

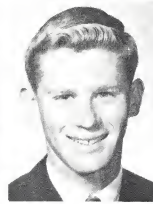
Een leerzame conferentiedag was hiermede besloten. Het koor o.l.v. zr. Nijssen met aan het orgel zr. Sigmund liet zich weer van haar beste zijde kennen en mocht dan ook een verdiend compliment ontvangen van onze ringpresident.

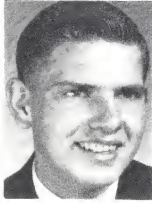
Margreet Rijkelijkhuyzen

Marco Stoové

VERTROKKEN

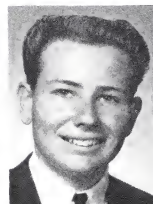
David A. Nelson,
Lakewood (Colorado)
Henry C. Scheuller,
Kaysville (Utah)
Dirk J. v. Stralen,
Long Beach (Californië)
Richard B. Galloway,
Boise (Idaho)

David S. Hill, Melad (Idaho)
Dwight S. Kunz,
Salt Lake City (Utah)
Brian M. Ence,
Kaysville (Utah)
Michael Harroun,
Klamath Falls (Oregon)

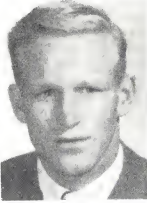

Randy Morgan,
Salt Lake City (Utah)
Robert C. Andrews,
Las Vegas (Nevada)
Steven B. Dilbeck,
Annadale (Virginie)
David J. Black,
Murray (Utah)

Michael Dalebout,
Orem (Utah)
Mark S. Francom,
Salt Lake City (Utah)
Lorin Squires,
Centerville (Utah)
Steven H. de Graaf,
Long Beach (Californië)

Barbara K. Zeeman,
Payson (Utah)
Jannie Schuurman,
Zeist (Nederland)
Kenneth D. Boyle,
Phoenix (Arizona)
Gene S. Brady,
Midvale (Utah)

			 <p>VERTROKKEN</p> <p>Dennis D. Butler, Ogden (Utah) Hyo H. Copinga, Salt Lake City (Utah) Gerrit P. Dirkmaat, Aurora (Colorado) Duane W. Draper, Farmington (Utah)</p>
			 <p>VERTROKKEN</p> <p>Richard C. Heath, Hyattsville (Maryland) Charles A. Nelson, Tooele (Utah) Art J. van Tielen, Salt Lake City (Utah) Robert M. Versluis, Salt Lake City (Utah)</p>
<p>FELICITATIE</p> <p>Het gezin van broeder Don Van Slooten — onze vorige zendingspresident — is op 18 maart 1968 uitgebreid met Juliana, 3515 g, zusje van drie broertjes.</p> <p>Redactie en medewerkers wensen de ouders veel geluk.</p> <p>Dale R. Curtis</p>			<p>AANGEKOMEN</p> <p>Paul W. Furner, Provo (Utah) Randy H. Tesch, Salt Lake City (Utah)</p>

vervolg van blz 243

Wandelen in godsvertrouwen

God bestuurt ons leven, leidt en zegent ons, maar Hij laat ons onze vrije wil. We kunnen ons leven doorbrengen in overeenstemming met Zijn plan voor ons, maar we kunnen het ook op dwaze wijze bekorten of er een eind aan maken.

Ik weet heel zeker dat de Heer onze bestemming heeft uitgestippeld. We kunnen ons leven verkorten, maar ik denk niet dat we het erg lang kunnen rekken. Eens zullen we het volledig begrijpen en als we van enig uitgangspunt in de toekomst terugzien dan zullen we verzoend zijn met vele gebeurtenissen van dit leven die ons eerst zo moeilijk en onbegrijpelijk toeschenen.

Voor dat we werden geboren wisten we dat we naar deze aarde zouden komen om lichamen te ontvangen en ervaringen op te doen en dat we verdriet en vreugde zouden ondervinden, pijn en troost, luxe en ontbering, gezondheid en ziekte, succes en teleurstelling, en we wisten ook dat we zouden sterven. Al deze mogelijkheden hebben we met een blij gemoed aanvaard en we waren verlangend beide te ontvangen, het gunsti-

ge en het ongunstige. Ongetwijfeld wilden we een sterfelijk lichaam bezitten, zelfs al zou het misvormd zijn. We hebben gretig de mogelijkheid geaccepteerd om naar de aarde te komen, als zou het maar voor een dag zijn, een jaar of een eeuw. We hebben er ons mischien niet zo erg om bekommerd of we zouden sterven door een ziekte, door een ongeluk of door ouderdom. We waren bereid om te komen en dit leven te aanvaarden zoals het kwam en zoals wij het konden organiseren en besturen en dit zonder tegenspraak, mopperen of onredelijke verlangens. We denken wel eens dat we best zouden willen weten wat ons te wachten staat, maar nuchter nadenken leert ons het leven te aanvaarden zoals we dat van dag tot dag mogen ontvangen en dan prijzen en verheerlijken we die dag.

Mijn geliefde jonge broeders en zusters, het leven is goed, mits we het goed besturen en onszelf in de hand hebben. Het is een leven met grote mogelijkheden voor ons en dit is een geweldige voorrecht. Moge God ons allen zegenen opdat we groeien in kennis en wijsheid, in geloof en in daden en moge Hij ons leiden naar eeuwige heerlijkheid. En dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

ADRESLIJST VAN WIJKEN EN GEMEENTES IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam, Zaaiersweg 17
 Delft, Voorstraat 64
 Dordrecht, Singel 236
 's-Gravenhage, Leersumstraat 11
 Leiden, Steenschuur 6
 Rotterdam-Noord, Oosteinde 73
 Rotterdam-Zuid, Bas Jungeriusstraat 121
 Schiedam-Vlaardingen, Schiedamseweg 115
 Antwerpen, Van Putlei 17
 Brussel, Brussellaan 10 (Strombeek)
 Gent, Galgenberg 14
 Mechelen, Statiestraat 131
 Eindhoven, Reigerslaan 12
 Heerlen, Bekkerweg 52
 Maastricht, Louis Loyenstraat 3
 Groningen, Poelestraat 54
 Assen, Princes Wilhelmina School
 Emmen, Christelijke ULO

Harlingen, Heiligeweg 36
 Leeuwarden, Achter de Hoven 2 c
 Sneek, Kleinzand 91
 Alkmaar, Emmastraat 17
 Amersfoort, Daltonstraat 10
 Den Helder, Westgracht 32
 Gouda, Spieringstraat 49
 Haarlem, Cornelissteeg 9
 Hilversum, Tesselschadelaan 10
 Utrecht, Wittevrouwensingel 92
 Zeist, Oirschotlaan 23
 Almelo, Volklinkstraat 34
 Apeldoorn, Curiestraat – hoek – Boerhavenstraat
 Arnhem, Prins Hendrikstraat 36
 Enschede, Wethouder Beverstraat 3
 Hengelo, Hotel Het Wapen van Hengelo
 Nijmegen, Johan van Oldenbarneveldstraat 23
 Zwolle, Bloemendaalstraat 1

VOLTROKKEN TEMPELVERORDENINGEN IN DE ZWITSERSE TEMPEL IN HET JAAR 1967

Begiftigingen Zendingen	Mannen	Vrouwen	Totaal	Totaal
Oostenrijkse	520	759	1279	1146
Middenduitse	402	640	1042	901
Deense	538	729	1267	1032
Finse	123	310	433	420
Frans-Belgische	254	371	625	317
Franse	59	150	209	322
Oostfranse	283	401	684	420
Nederlandse	249	259	544	277
Noordduitse	400	781	1181	752
Zuidduitse	886	1123	2009	1530
Zweedse	615	691	1306	1278
Zwitserse	1131	1215	2346	2371
Westduitse incl. Amerikaanse militairen	1219	1418	2637	2579
Ringen				
Berlijnse	303	638	941	846
Hamburgse	478	492	970	666
Hollandse	308	318	626	389
Stuttgartse	326	694	1020	1152
Zwitserse	749	874	1623	1898
Anderen	290	306	596	459
	9133	12205	21338	18738
Dopen	7036	10988	18024	18075
Ordeningen	8888		8888	7148
Echtparen verzegeld levend plaatsvervangend			199	210
Kinderen aan ouders verzegeld levend plaatsvervangend			6763	6166
			368	434
			25809	23615
Totaal aantal verordeningen			81389	74586

Het nieuwe bestuur van de Genealogische Vereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de Nederlandse Zending: Br. C. Dorenbosch, president (Leeuwarden)
 Zr. A. van Zeben, 1 ste raadgeefster (Haarlem)
 Br. C. H. Westerhoff, 2de raadgever (Arnhem)
 Zr. A. van Zeben, 1ste raadgeefster (Wageningen)

In antwoord op verschillende vragen delen wij mee dat de kosten van onderbrenging tijdens de jeugdconferentie te Hamburg, die van 27 juli tot en met 1 augustus gehouden zal worden, DM 80,00 zullen zijn (alles inbegrepen).

DANKBETUIGING

Ik voel mij gedrongen langs deze weg zuster T. Jongkees uit Driebergen te danken voor hetgeen zij voor mij heeft gedaan toen ik ernstig ziek was. De broeders en zusters die de tempeldienst van oktober 1967 meegemaakt hebben weten zich dit nog wel te herinneren. Ik ben toen twee keer gezalfd en heb nu weer een goede gezondheid. Ik getuig dat ik dit aan de zalvingen te danken heb. Ook dank ik alle leden van de Kerk voor hun medeleven.

J. Brouwers
 's-Gravenhage

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Alkmaar

Kasten, Klaas, 5 april

Amersfoort

Arler, Simone Suzanna, 1 maart

Van Vulpen, Louise Charlotte Emilie, 1 maart

Antwerpen

Elsen, Johanna Elizabeth, 9 maart

Raps, Lisette Henriett, 9 maart

Raps, Ludo Jan Maria, 13 april

Tuffin, Susan Patricia, 13 april

Lenders-Van Hoeck, Agnès Mathilde Philomène Renée, 27 april

Apeldoorn

Hulleman, Anne, 1 maart

De Jong, Stephan Rudolp, 1 maart

De Jong, Johanna Petronella Louise, 1 maart

De Jong, Robert Johann, 1 maart

De Jong, Franciska, Aleida, 1 maart

De Jong, Justine Reinina, 1 maart

De Jong, Martin Eddy, 5 april

Arnhem

Wtenveerde-Klaassen, Maria Alida, 15 maart

Brussel

Van Aarden, Jan Willem, 9 maart

Eindhoven

Van den Ban, Arnold Pieter Jacob, 29 maart

Gent

Dubrulle, Patrick Desire Alice, 9 maart

Gouda

Van de Horst-De Koning, Maria Cornelia, 11 april

Heerlen

Smeets, Johan Leopold, 19 april

Smeets-Kuiper, Wilhelmina, 19 april

Lenartowicz, Cheslaw Johannes, 3 mei

Lenartowicz, Marianne Alberta, 3 mei

Lenartowicz, Alida, 3 mei

Hengelo

Meyer, Albert, 15 maart

Maastricht

Willems-Gijsen, Gertrude Theodora, 3 mei

Viissingen

Korstanje-De Smit, Irene, 26 april

Zeist

Koevoet, Johannes Pieter, 1 maart

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Pattenden, Ann Veronica, 22 maart

Delft

Brandsema, Geertruida Johanna, 11 april

Hoorn, Ralf Jeffery, 11 april

Dordrecht

Bos-Vernimmen, Adriana Elisabed, 19 april

Leiden

Werker, Anthony, 12 maart

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Van den Bossche, Benny Jozef Mathilde, leraar, 14 april

Apeldoorn

Steenhuizen, Henri Rudolf, ouderling, 17 maart

Brussel

Bouckenooge, Antoon Gustaaf, priester, 14 april

Delft

Brouwer, Adrianus J., ouderling

Roelofs, Maarte, priester

Ede

Jonkman, Hendrikus, leraar, 14 april

Lefèvere, Ferdinandus Jr., priester, 7 april

Eindhoven

Van Buren, Pieter, leraar, 14 april

Emmen

Leufgen, Cornelis Tijmen, priester, 24 maart

Gouda

Bostelaar, Jan, ouderling, 24 maart

Noordijk, Pieter Adriaan Hendrik, leraar, 21 april

Groningen

De Jonge, Cornelis Tiddo, priester, 31 maart

Kwakkeelaar, Jan, priester, 31 maart

Hilversum

Bouwman, Wilhelmus Cornelis, diaken, 7 april

Bouwman, Jacobus Johannes, diaken, 7 april

Maastricht

Essers, Guillaume Marie Leonardus, leraar, 25 feb.

Nijmegen

Overvliet, Johannes Hendrik, priester, 25 feb.

Zeist

Meijer, Jan Daniël Hendrik, leraar, 14 april

GEBOREN

Delft

Schenkels, Arend, 3 feb.

Triemstra, Antje Harmina Mattanja, 15 dec. 1967

Haarlem

Eekelschot, Erno Alexander, 6 maart

Hopman, Jacqueline, 11 maart

Nijmegen

Pignato, Salvatore, 6 dec. 1967

Tilburg

De Bakker, Anna Maria Wilhelmina, 26 maart

GEZEGEND

Delft

Schenkels, Arend, 4 feb.

Triemstra, Antje Harminia Mattanja, 3 maart

Haarlem

De Loor, Erik Olaf, 3 maart

Onstein, Alexandra, 3 maart

GETROUWD

Nijmegen

Schramade, Hans Albert met Maria Albers

Overvliet, Hendrik Willem met Irmgard Maria Noever

Een interne aangelegenheid

DOOR OUDERLING STERLING W. SILL, assistent van de Raad der Twaalven

Toen in enkele dagen geleden 's morgens mijn woning verliet, stapte ik op een zwarte okkernoot. Ik nam hem mee op mijn wandeling naar het werk, en terwijl ik hem nu in mijn hand houd, beschouw ik hem als een symbool van het leven. Deze okkernoot heeft een schelpachtige kern. Als we er binnen in zouden kunnen zien, zouden we een uitgebreid netwerk van teenachtige versterkingen ontdekken. En in het doolhof ertussen in zit een substantie die een reusachtige kracht bezit. Als we dit zaad in de aarde zouden planten onder de juiste omstandigheden, zou zich in het binnenste ervan hitte ontwikkelen. Een brander gericht op de buitenkant van een okkernoot zou weinig effect hebben, maar wanneer zich binnen in een okkernoot of een persoon hitte ontwikkelt, gaan er belangrijke dingen gebeuren.

In het geval van de okkernoot ontstaat er een grote kracht die de teenachtige dop breekt alsof hij van papier was, en een klein lootje wordt naar boven gestuurd op zijn belangrijke zending naar het zonlicht. Deze okkernoot heeft in zichzelf het vermogen om van de elementen in het water, de aarde en de lucht alle ingrediënten aan te trekken die hij nodig heeft om een grote noteboom te worden, met takken en bladeren en bloesems en geur en vruchten die een miljoen malen de oorspronkelijke belegging vermenigvuldigen.

Maar God heeft niet Zijn beste gaven in okkernoten gelegd. Iedere mensziel werd geschapen naar Gods beeld, en elk van ons werd begiftigd met een aantal goddelijke eigenschappen en mogelijkheden. En de prachtigste gedachte die ik in deze wereld ken, is dat iedereen die de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus naleeft een veel wonderbaarlijker kracht gegeven zal worden, waardoor hij in staat zal zijn om uit zijn omgeving alle elementen aan te trekken die nodig zijn om zelfs gelijk God te worden. Dat God ons streven om dit doel te bereiken moge zegenen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.